

НАСТАВНИЦИ

Автор: Ивайло Вачев

Редактор: Иван Александров

www.otzasada.com

Тази книга или части от нея не могат да бъдат ползвани без писменото съгласие на авторите. Изключение прави употребата на кратък абзац в контекста на ревя.

© Ивайло Вачев [2019]

Всички права запазени.

Още книги от същия автор:

5000 към 1: Как Лестър Сити превзе лигата (Ивайло Вачев, Иван Александров, Калоян Ангелев)

Аутсайдери: Част 1 (Ивайло Вачев, Иван Александров, Калоян Ангелев)

Свали от тук: <https://otzasada.com/page/knigi>

Уверено се запътвам към светлината в края на тунела. Достигам границата и дори я пресичам. Отвъд нея ме посреща крясъкът на 15 000 пламнали шведи. Трибуните на "Гамла Улеви" се пръскат по шевовете, а феновете тръпнат в очакване на предстоящите деветдесет минути. След по-малко от два часа ще разберем дали мечтата, ще стане реалност. Дали отново ИФК Гьотеборг ще получи привилегията да се нарича шампион, поне за една година? След един сезон, изпълнен с обрати и драми, се изправяме пред трудна ситуация – Гьотеборг и Малмьо имат почти равни точки в класирането – 69 на 68. Предстои ни последен кръг от първенството. Трябва ни само една победа... една... един гол... моля се за 1:0. Какво ли не бих дал за победа с 1:0! Искам от момчетата да вкарат ранен гол, след което ще затворим мача и няма да поемаме излишни рискове. Напрежението ще е върху Малмьо, които посрещат Норкопинг и трябва да победят на всяка цена. Смълчан и замислен отивам и седам на треньорската скамейка.

След малко двата отбора излизат на терена под още по-бурните овации на феновете и срещата започва. Още със старта на мача, играчите ми се хвърлят като полудели за да отнемат топката от футболистите на Оребро. Пет секунди от началото на двубоя и вече я владеем, благодарение на твърдото, но безкомпромисно влизане на *Вайеба* Сакор в краката на опонент. Същият бързо поглежда към крилото и вижда как Амин Афане спринтира, за да се освободи от десния защитник на Оребро. Сакор веднага го намира с остър извеждащ пас, а аз вдигам поглед към наказателното поле. Изстрадалите ми очи са посрещнати от гледката на двама играчи в синьо-бяло, които нахлуват със скоростта на изгладнели хищници, надушили ранена газела. Точно като по часовник Афане доставя ниска топка в зоната между вратаря и бялата точката. Самотен защитник на Оребро панически се впуска да я изчисти, но кракът му се разминава на милиметри с коженото кълбо. Силата, с която Амин Афане центрира, предава налудничаво коварност на топката, но съм уверен, че опитният ми нападател Тобиас Хисен ще знае как да я отиграе. Именно той посяга с десния си крак и отправя удар, който за миг смълчава всички присъстващи. Топката обаче отскача точно преди да удари върха на обувката на Тобиас и се насочва към десния ъгъл на вратата. Стражът на Оребро е безпомощен.. лишен от рефлексии, които характеризират вратари от световна класа, той само може да гледа странната парабола на удара. Над 18 000 чифта очи следят движението на коженото кълбо. То се движи почти успоредно на гол линията и... отскача от гредата. Почти падам от седалката си и ми трябва няколко секунди, за да се наместя обратно. Играч на Оребро притичва и със нескопосан замах изчиства в тъч. Сигурно си мисли: „О, боже.. още 89 минути от тази преса.. как ще издържим?!“ Същото си мисля и аз! Ако така започваме мача, със сигурност трябва да ги смажем и да си върнем титлата, която ни бяга вече десет години.

Обръщам се към асистента си – Иван Русев, за да видя изражението му, а той само ми казва:

-„Еднопосочен или двупосочен?“

-„Моля?“

Иван ме побутва и уточнява въпроса си:

– „Чу ли какво те пита човекът? Еднопосочен или двупосочен?“

Вдигам очи и осъзнавам, че вече не съм на "Гамла Улеви", а стоя на едно от гишетата на летище София. Приключението ни дори не е започнало, а аз вече мечтая за слава и трофеи.

-„Може ли да ми кажете цената отново?“ - питам, за да спечеля малко време. Човекът на касата, видимо раздразнен, поглежда екрана си и рецитира числата, които са изписани там.

– „Еднопосочен билет до Гьотеборг, Швеция – 70 Евро. Двупосочен до Гьотеборг – 150 Евро.“ Бързо си спомням думите на г-н Андерсон при разговора ни вчера. Той натърти, че ще плати билетите ни, но само ако са за бизнес класа и еднопосочни. Чудя се дали това не е някоя шега от някой шведски YouTube тийнейджър, който се бори за нови събскрайбъри. И все пак,

човекът, който се представи за г-н Франк Андерсон, президент на ИФК Гьотеборг, звучеше наистина убедително. Ако това е шега, е доста сполучлива. Разбира се, терзанията ми за това какъв да е билетът са и подхранени от факта, че не съм сигурен колко време ще изкараме в Гьотеборг. Ами, ако играчите не ни харесат? Ще ни приемат ли феновете? Колко ще е търпелив г-н Андерсон? Има ли смисъл да си усложняваме живота излишно? Обръщам се отново към Иван. Той усеща какво ме гложди, но задържа погледа ми и кима уверено, без да каже и дума. Това ми стига.

- „Два еднопосочни билета за Гьотеборг, моля!“

След по-малко от час вече сме във въздуха и летим в посока Хамбург, Германия. Няма директни полети до скромното шведско градче и единственият начин да се доберем до там е с прекачване. Не обичам да летя в пътнически самолети. Това, което ми създава беспокойствие е, че нямам контрол над ситуацията. Някакъв невидим капитан в запечатана кабина контролира съдбата ми. Как да му се доверя? А ако вечерта преди полета се е скарал с жена си и сега е бесен на света? А ако има афинитет към алкохола, който умело крие от тестовия протокол на авиокомпанията?

За мое щастие, само след няколко часа кацаме в Хамбург, където трябва да чакаме още четиридесет минути за полета си до Швеция. Нашата чакалня е спокойна. Колегата ми си хапва сандвич, а аз за пореден път препрочитам една от любимите си футболни книги – „Inverting The Pyramid: The History of Soccer Tactics“. Трябва да призная, че за всеки кандидат-наставник това четиво е едно от най-добрите четива, що се отнася до въвеждане в света на футболните тактики. Чувствам се малко по-спокоен, като си припомням, че футболът е игра като всяка друга и ако следваш и дори огъваш правилата от време на време, може да печелиш по-често отколкото да губиш. Спокойствието ни обаче не трае дълго, защото в помещението нахълтва групичка шумни младежи. По светлата им кожа и коса правилно се ориентирам, че са от Швеция. Решавам да използвам ситуацията, за да получа малко вътрешна информация за Гьотеборг и футбола, който се практикува от отбора. Надявам се, че са фенове на отбора. Преди да кажа и дума обаче, един от младежите ни забелязва и се запътва към нас.

– „Към Гьотеборг ли пътувате?“ - провиква се той, усмихнат до уши.

– „Да, на там сме се запътили.“

– „Супер! Градът е страхотен, ще се влюбите бързо! Има достатъчно туристически атракции, които да обикаляте месеци наред!“

– „Не сме туристи.. пътуваме по-работа. Всъщност ще се срещнем с Франк Андерсон – президента на Гьотеборг!“

– „Ха-ха, приятел Гьотеборг няма президент! Само кмет.“ - весело ме поправя момчето от Швеция.

– „Не, не.. говоря за клуба Гьотеборг! Клубът по футбол!“ - мой ред е да поправам.

– „Ой.. футбол..“ - ентусиазмът по лицето на младежа бързо започва да спада.

– „Чудех се какво можеш да ми кажеш за клуба. Какви са очакванията от феновете?“ - започвам проучването си.

– „Съжалявам, не следя отбора.“

– „Въобще? Нямах ли любимец от играчите? Герой, с който си израстнал?“

– „Не, съжалявам... нищо не знам за Гьотеборг. Само за града. Ако ви трябва някой да ви разведе, винаги може да ми се обадите! Казвам се Тобиас! Приятно ми е!“

Пословичната дружелюбност на скандинавците не е само мит. Тобиас изглежда свестен, но за жалост не може да помогне. Записвам си номера му и се качваме на самолета за Швеция. Вече няма връщане назад!

ЛЕТИЩЕ ГЪОТЕБОРГ, ШВЕЦИЯ

След още час неспокойствие в самолета най-после кацаме и след като минаваме през различните тунели в стомаха на летището, излизаме на паркинга и официално отбелязваме факта, че сме на шведска земя. Започваме да се оглеждаме за транспорт. Все пак летището е на приблизително двадесет и пет километра от центъра на град Гьотеборг. Погледите ни неизбежно забелязват червен Range Rover, спрял в близкия края на паркинга. Мъж, с добре изгладена бяла риза и небесно синя вратовръзка, се е подпрял на него, а в ръцете си държи табела, на която с маркер са надраскани две имена – „Vachev/Rusev“. Насочваме се в неговата посока. Когато приближаваме една от вратите на SUV-ито се отваря от вътре и се появява самият Франк Андерсон. Франк е мъж, който очевидно е прехвърлил шестдесетте. Косата му е сребриста – в тон с мустака, под който се появява широка усмивка. -

"Добре дошли в Гьотеборг, господа! Реших да ви посрещна лично, за да ви закарам направо до мястото, в което ще отседнете! Лично го уредих! Красива къщичка в предградието! И най-хубавата част - няма да струва и стотинка!"

Здрависваме се с Франк и с шофьора му, скачаме на задната седалка на Роувъра и се отправяме към града. По пътя г-н Андерсон ни споделя, че е изключително недоволен от управлението на клуба и заедно с председателя на борда е взел решението да освободи сегашния мениджър и да се пробва с нас.

- "Отборът завърши в долната част на класирането! Защо да плащам пет хиляди евро на месец на някакъв некадърник за нещо, за което си мисля, че и вие може да постигнете за тройно по-малко пари?! Така че, това ще е целта ви момчета - да се представите не по-зле от предишния наставник."

"Г-н Андерсон, не сме тук за големите пари или слава! Просто искаме да се докажем!" - отговаря му уверено колегата Иван. Аз нищо не казвам. След около четиридесет минути най-после достигахме до дестинацията си. Рейндж Роувъра спира и ние излизаме, за да огледаме по-добре. Точно пред нас се намира една стара, но настина красива къща, със страхотно поддържана градина и малка арка над входната врата.

- "Тук ли ще живеем, г-н Андерсон? Домът изглежда забележително!" - бързам да отправя комплимент.

- "Харесва ви, нали, момчета? На тъща ми е." - отговоря ми Франк с нервна усмивка.

- "Тъщата ли? Под наем ли я отдава?"

Преди Франк да успее да отговори, предният прозорец на къщата се отваря и от него се чува крясъкът на възрастна шведка.

- "Франк?! Ти ли пак вдигаш шум с тази червена грозотия?"

Франк ме поглежда и тихо ми промълва:

- "Ъм... Временно е..." - от тона му не става ясно дали ми казва или ме пита.

Аз, Иван и шофьорът на г-н Андерсон сме се подпрели на джипа му и търпеливо чакаме неизбежния край на мини-гражданската война, която се разразява между новия ни шеф и тъщата му. Никой от нас не обелва и дума. Аз и колегата ми не разбираме и дума на шведски, но от контекста на ситуацията и шумната артилерия от крясъци, се досещаме, че може би г-н Андерсон не е бил напълно откровен, когато е съобщавал за натурата на нашата визита. След още десетина минути възрастната дама най-после се прибира в къщата си, а Франк се насочва към нас.

- „Всичко е уредено, момчета, взимайте си багажа и се нанасяйте!“ - весело ни съобщава той.

- „Г-н Андерсон, ако сме проблем за госпожата, ще си намерим някое друго място където да останем.“

- „Не, не.. разбрах се с госпожа Свенсон. Тя живее сама и малко компания би ѝ дошла добре! Освен това хотелите в Гьотеборг са твърде скъпи и неудобни.“

„Щом настоявате, г-н Андерсон.“ - съгласявам се и си взимам багажа от багажника на Рейндж Роувра.

- „Днес почивайте, момчета, защото утре започваме работата! Ще минем да ви вземем по обяд за официалното представяне пред медиите и среща с фенклуба на Гьотеборг! Страхотни моменти ни чакат!“

Това са последните думи на Франк Андерсон към нас, след което той се качва в джипа и голямото червено возило заминава в неизвестна посока. Иван ме поглежда и тихо отронва:

- „Мразя спрели баби!“ -

- „Може шведските баби да не са толкова откачени като нашите в България. Хайде да влизаме!“ - опитвам се да го успокоя. Бавно прекриваме прага на къщата и се оглеждаме за г-жа Свенсон. Намираме дамата в хола пред телевизора с чай в ръка. Тя ни поглежда но не казва нищо. Разбира се и Иван мълчи, за това аз се опитвам да разчупя леда.

- „Добър ден, г-жо Свенсон! Казвам се Ивайло Вачев, а това е моят колега Иван Александров Русев. Г-н Андерсон ни каза, че ще отседнем тук?“

- „Ха.. Франк е най-стиснатият човек в цяла Скандинавия, да знаете! От всички хора, за които дъщеря ми можеше да се ожени.. тя избра точно такъв, който се занимава с футбол... с футбол! Това е мръсен спорт за дребнави хора... хора, които обичат да се боричкат в калта!“

Г-жа Свенсон продължава с откачените си брътвежи още пет минути, което съвсем не се харесва на колегата ми. Накрая той избухва:

- „Слушай, бабо, ще ни казваш ли къде са стаята ни или не?“

Възрастната дама сме смущава.

- „Как може да ми говориш така? Знаеш ли коя съм аз? Селма Брита Свенсон!“

Бързо се намесвам, защото не ми се спи в кашон.

- „Г-жо Свенсон, моля да приемите извиненията от колегата ми. Идваме от дълъг полет, който включваше и прикачване в Германия. Изморени сме и просто искаме да си починем.“

- „Добре... добре... нагоре по стълбите, стаята в дясно. И не вдигайте много шум!“

- „Стаята?“

С куфари в ръце се качваме по стълбата, водеща към втория етаж и влизаме в спалнята. Вътре намираме две легла, един гардероб и малък телевизор.

- „Май отново ще сме съквартиранти...“

Отивам до леглото си и бързо вадя целия си багаж, който всъщност е доста скромнен. Взех си точно два костюма – един тъмно син и един черен – най-добрите, които имам. Две ризи и няколко чифта бельо. Всичко друго ценно, което притежавам, е на телефона ми – а именно богата библиотека с книги на футболна тематика. Там могат да се намерят всякакви книги за

история на футбола, тактики, биографии и тренировки. Поглеждам към Иван, който вади всякакви анцузи, дънки, тениски и стари хартиени книги. Някои от тях издадени преди да се родим. Последният артикул, който вади, го показва с гордост и широка усмивка:

- „Я погледни какво взех. Късметлийката тениска!“

В ръцете си той държи тъмно-лилава тениска, с няколко дупки и от видимо износена материя.

- „Няма да носиш това на мачове!“ - смутено му съобщавам.

- „Под ризата.. под ризата. Не забравяй, че с тази тениска съм взел всеки един изпит, на който съм се явил.“

Дрехата е в окаяно състояние, но е прав, че когато я носеше по времето когато бяхме студенти, никога не са го късали на изпит. Нещо повече – и аз ги взимах. Трудно е да споря с магическите сили на този древен артефакт. Съгласявам се, че може да я носи под ризата по време на мачове. Току виж силите ѝ са се пренесли на зеления терен.

НЯКОЛКО ЧАСА ПО-КЪСНО

Изминаха няколко часа откакто се настанихме и след като си починахме решихме да обсъдим състава с информация, набавена от Интернет, която за жалост е доста оскъдна. Все пак разискваме играчите в дълбочина. Вече наистина нямаме търпение да започнем работа с подчинените си. За жалост, те се връщат от почивка едва в понеделник, което ще рече, че трябва да изчакаме още малко преди официално да започнем дейността си.

- „Какво ще правим до утре?“ - ме пита Иван

- „Не знам.. но вече ми е наистина скучно. Излиза ли ти се някъде?“

- „На къде?“

- „Може да звъннем на оня пич от летището?“

- „Кой?“

- „Тобиас. Каза, да му се обадим, ако ни трябва някой, който да ни разведе из града.“

- „Хм... дали ще знае барове? Какъв старт на кариерата ни ще е това, ако не я полеем предварително?“

- „Сега ще разберем, колега!“

След кратък разговор по телефона и бързо пътешествие с такси се намираме в един от най-забележителните барове, в които някога съм стъпвал – „Пута Мадре“. Заведението е стилизирано като мексикански публичен дом от 1918 година и според Тобиас представя най-голямата селекция от видове текила в скандинавските държави.

- „Надявам се, че сте любители!“ - завършва с обясненията си нашият шведски приятел.

- „Тобиас, текилите са наша специалност!“ – казвам аз, докато посягам към менюто.

- „Музиката можеше да е по-добра... мразя джаз!“ - включва се Русев. Трябва да призная, че собствениците наистина са се постарали да пресъздадат духа на двадесетте години на миналия век.

Няколко шота текила по-късно и музиката вече не е проблем, а настроението ни не може да е по-добро. Започваме да се оглеждаме за наличие на дамска компания. Разбира се, в бар в центъра на втория по големина град в Швеция, това не е рядка гледка. „Пута Мадре“ е изпълнен с доста красиви момичета. Надявам се, че няма да е трудно да затворя сделка с някоя от тях. Все пак пристигам със славата на новия наставник ФК Гьотеборг! Набелязвам едно симпатично момиче, което пие само на бара и след няколко насърчаващи слова от Тобиас, се приближавам до нея.

- „Здравейте, госпожице! Мога ли да ви почерпя едно питие? Аз съм новият мениджър на Гьотеборг и с приятелите ми празнуваме!“

Симпатичната шведка ме поглежда:

- „Гьотеборг ли? Това отбор ли е?“

- „Да, най-големият футболен клуб в града! Ако искате може да се присъедините към скромната ни компания!“

- „Не, съжалявам. Не се интересувам от футбол.“

Връщам се при другарите си.

- „Хора, започвам да си мисля, че реномето на клуба не носи голяма тежест сред гражданите на Гьотеборг.“

На следващата сутрин сме събудени от нова поредица от крясъци между г-жа Свенсон и г-н Андерсон. Преценяваме, че имаме време за бърз душ преди да трябва да слезем. Два часа по-късно вече се намираме пред стадиона на ФК Гьотеборг!

- „Момчета, добре дошли на „Гамла Улеви“!“ - с гордост ни съобщава г-н Андерсон.

- „Гамла Улеви?“ - мисля си аз - „Това трябва да е най-ужасното име на футболен стадион в света.“

Но разбира се, не изразявам тези критики пред Франк, който изглежда доста горд от съоръжението си. И гледайки го, трябва да призная, че и аз съм впечатлен. Стадионът е построен едва през 2011 година и има всички характерни черти на скандинавската архитектура – минималистичен и изчистен дизайн, който гали окото без да се натрапва.

След кратка пресконференция и официално подписване на договорите, според които аз ще получавам 1600 Евро на седмица, а колегата Иван Русев – 1400 Евро, Франк ни отвежда и да се срещнем с привържениците на клуба и да научим малко за културата и историята на този бивш шведски гранд.

„Спортсклубен Англарна“ се намира на около тридесет минути от „Гамла Улеви“ в малка сграда, която е дом на този фенклуб от няколко десетилетия. Аз, Иван и Франк влизаме под бурните аплодисменти на няколкостотин привърженици.

- „Най-последно малко любов в наша посока“ - подшушвам на Русев, а той кима одобряващо. Заемаме местата си на сцената и след като Франк ни представя ми подава микрофона за да кажа няколко думи.

- „Здравейте на всички! Искам да ви съобща, че идваме тук с идеята да отведем този клуб в нова посока. От сега нататък футболът на „Гамла Улеви“ ще се промени. Време е да модернизираме стила си и философията си!“

Бурни аплодисменти.

- „Сега ще помоля да ни разкажете малко за вашия фен клуб и фен културата!“

След тези думи президентът на фен-клуба Едвард Фредхол ни благодари за интереса и започва да разказва как в началото на миналия век Оргрите са били по-полуяръният клуб в областта. Клуб на висшата класа, а ФК Гьотеборг са били отбор на работническата класа. Разбира се, това предизвикало напрежение между феновете на двата тима, което прерастнало във вражда, която трае и до днес. Г-н Фредхол с гордост допълва, че в онези години от привържениците се очаквало джентълменско поведение и аплодисменти към играчите и на двата отбора. Но за феновете на „ангелите“, както е едно от прозвищата на клуба, това се оказала непосилна задача!

- „Все повече и повече започвам да харесвам Гьотеборг!“ - с усмивка казва колегата Иван. Коментарът му е посрещат с бурни аплодисменти от запаянковците.

След срещата се прибираме в приповдигнато настроение и още по-целеустремени да постигнем успех. Русев се унася за секунди, но аз не мога да заспя от вълнение. Въртя се в леглото и премислям точно какви ще са първите ми думи към отбора утре. Искам да звучат мъдри, но не запланувани; интелигентни, но импровизирани. Представям си различните тактики в главата си, възможният стартов състав. Наистина нямам търпение да започне утрешният ден и най-последно да се запозная с футболистите на ФК Гьотеборг.

05:00 часа

Буден съм от десет минути и търпеливо чакам будилникът да събуди Иван. Алармата най-после освобождава дразнещия си звук, който е мразен от толкова много хора на тази планета. Веднага скачам от леглото и започвам да се обличам - всяко едно действие предварително планирано, за да стане така, че възможно най-бързо да сме на път за стадиона. Днес е денят! Днес ще се запознаем с играчите на ФК Гьотеборг! Днес шведската авантюра официално започва! За жалост, колегата ми не споделя ентузиазма ми, тъй като откровено мрази ранни ставания.

- "Русев, хайде, надигай се, нали говорихме, че искаме да направим добро впечатление и да пристигнем преди всички!" Съквартирантът ми не отговаря, но издава звуци, които са присъщи на ядосан горски звяр. Оставям го да се бори с агонията на ранното ставане и отивам да сложа костюма си. Искам да изглеждам възможно най-професионално, затова подбрах страхотно тъмносино вталено сако от вълна, което ще комбинирам с перфектно изгладена бяла риза и тъмно синя вратовръзка. Няма нужда да казвам колко обичам костюми - те са класика в нашата професия! Слизам на първия етаж (възможно най-тихо, за да не събудя тъщата на г-н Андерсон), където си правя един чай, докато чакам. След малко колегата ми се появява с черно сако и бяла риза, видимо раздразнен.

- "Ние на тренировка ли отиваме или на опера?"

- "Съжалявам, колега, но знаеш как е. Модерният мениджър и методите му се гледат под лупа. Не трябва да даваме каквито и да е амуниции на медии и фенове. Ще се преоблечем като започне същинската част от заниманията."

След десетина минути вече сме в сутрешния трамвай в посока "Камратгарден" - тренировъчната база Гьотеборг. Използваме последните минути спокойствие, за да обсъдим какво точно ще кажем на играчите си при първата среща (не че вече не съм премислил всички възможни варианти). Слизаме на спирката, която се намира на половин километър от съоръжението. Няма как, ще трябва да вървим. На портата заваряваме пазача от полски произход Виктор Марек, който е задрямал в малката си кабинка. Чуквам по стъклото, за да го поздравя. Виктор се стряска, но след момент тревогата на лицето му е заменена от усмивка.

- "Добро утро, шефе! Много сте подрали!"

- "Добро да е, Марек! Виж сега, Франк е шефа. Ние сме Иво и Иван за теб!" - отвърщам му и аз с усмивка.

- "Разбира се... приятна тренировка, господа!" С тези думи Виктор вдига бариерата. Колегата ми, характерно недипломатичен, поглежда към двуетажната сграда, чийто екстериор е покрит с кафяви иглолистни дъски, на които е изрисувана емблемата на ФК Гьотеборг и възкликва:

- "Каква а тая колиба, бе?!"

Признавам, че отвън базата не е от най-впечатляващите. Напомня на планинска хижа, а не на модерно тренировъчно съоръжение. Все пак бързаме да влезем и да се запознаем интимно с вътрешностите му. Най-после сме в съблекалнята, която подобно на тази на "Гамла Улеви" е изключително добре подредена и чиста, но скромна откъм оборудване и техника. Все повече и повече започва да ми става ясно, че г-н Андерсон не обича да харчи крупни суми. В крайна сметка за това ние сме тук, а не някой доказан наставник с петцифрена седмична заплата.

Взимаме по един маркер и започваме да рисуваме схеми и инструкции, които ще зададем на играчите си. Може би тук е редно да обясня тактическата философия, която ще наложа на подчинените си. Неслучайно в предните глави споменах книгата *Inverting The Pyramid*. Когато за първи път попаднах на това важно четиво, няколко имена ми направиха огромно впечатление, а именно - Ернст Хапел, Виктор Маслов и Ринус Микелс. Тези трима легендарни треньори заформят естетиката и основите на модерния футбол. Те успешно усъвършенстват и

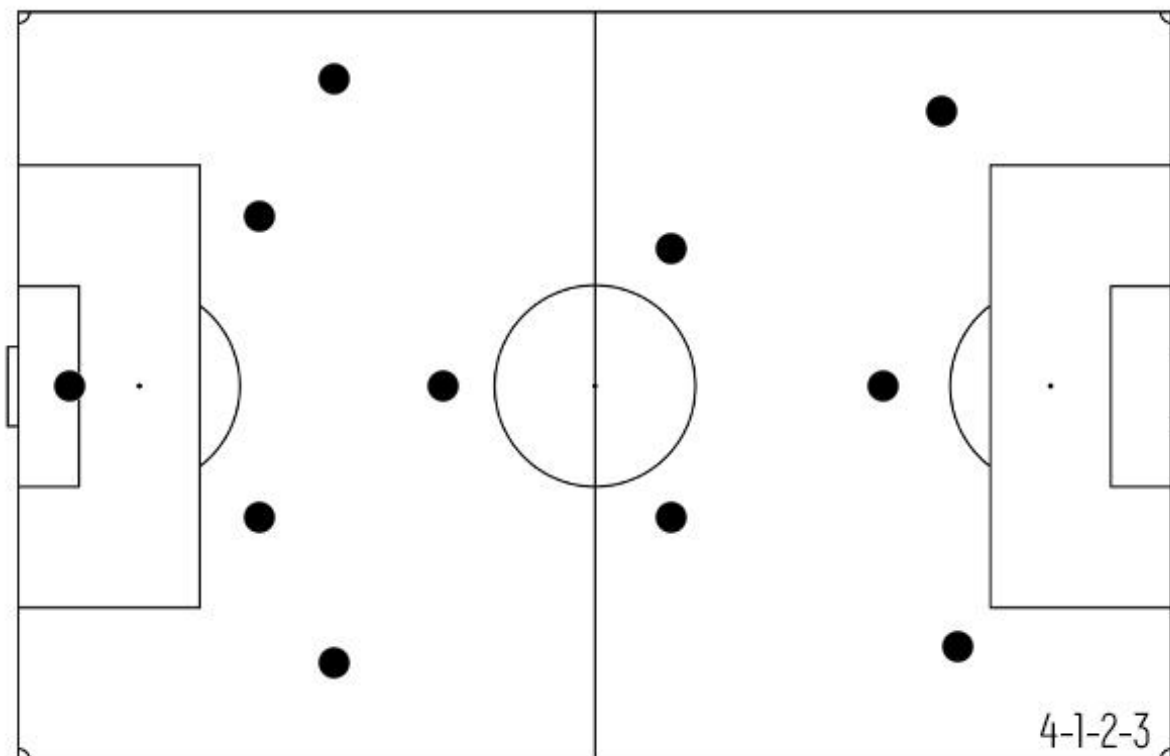
едно от най-силните оръжия в играта - пресата. Ако погледнете кадри от футбола, практикуван през първата половина на двадесети век, веднага няколко неща ще ви направят впечатление - на първо място - колко много пространство се оставя на съперника. Играчи като Гаринча и Пеле имат време да спрат с топката, да жонглират дори, да помислят дали да подадат или да стрелят. В тези времена футболистите са били много по-статични, като предимно се е прилагала система на зоново маркиране, в която даден играч покрива своята си част от терена и не мърда много от нея. Плеадата от голове и разгромните победи са били характерни за онези времена. Тактиките минават през много еволюции, като разбира се, в началото на ерата на футбола се е наблягало на формация, състояща се от един или двама защитници и много нападатели. До средата на века, "4-2-4" се налага като златния стандарт при формациите. Именно с тази постройка Бразилия печели първата си световна титла през 1958 година. Разбира се, повечето клубни и национални треньори се опитват да копират тази тактика и да я адаптират към характеристиките на техните си отбори. Някъде тогава на футболната сцена се появява руснакът Виктор Маслов, чийто радикален подход го отличава от всички други наставници в онези времена. Той решава да премести двама от нападателите в по-задни позиции - по-близо до халфовата линия, което дава числово превъзходство на отбора му в центъра на терена. Също насърчава бековете да участват по-активно в атакуващата фаза. Най-голямата му иновация обаче идва от това, което кара играчите да правят, когато не владеят топката. Системата на Маслов инструктира футболистите да ограничат пространството, в което опозицията може да играе с топката и да се опитат да я спечелят дълбоко в половината му. Тази методика днес е по-известна като "пресиране". Върховната цел на Маслов е била да изгради отбор от играчи, които са взаимно заменяеми по терена, а движението на топката да тече гладко като "по вода" от едната врата до другата. За негово нещастие, талантът на играчите, с които разполага в Торпедо (Москва), е ограничен, но идеите му са в основата на успешната кариера на най-титлувания съветски треньор - Валерий Лобановски. Разбира се, в последствие визията на Маслов е осъществена от Ринус Микелс на холандска територия. Чрез своя "Тотален футбол", Микелс показва, че футболистите могат да играят точно такъв футбол, какъвто Маслов винаги си е представял. Това обаче не става и без другия голям иноватор - Ернст Хапел. В края на шестдесетте години на двадесети век, австриецът води холандския Фейенорд. Именно в страната на лалетата, той пренася идеите си за организирана преса и прозрението, че 4-2-4 може да бъде победена с числено превъзходство в центъра на терена. Хапел решава да експериментира с постройка от три халфа. Именно с 4-3-3 той успява да спечели Европейската купа, побеждавайки Селтик, и да доминира над Аякс в местното първенство (и двата отбора сляпо робуват на 4-2-4). Тези успехи убеждават Ринус Микелс, че е време за промяна. Той също "придърпва" един от нападателите в по-задни позиции, за да образува своето 4-3-3. Също така, холандецът започва да мисли за това как играчите използват пространствата по терена. Когато Аякс атакува, те се стремят да търсят ширина, използвайки крила и бекове. Когато Аякс е във фаза защита, идеята на Микелс е отборът да приема силно съгъстена тясна формация, която оставя много малко пространство на съперника - на практика последните защитници се намират малко зад централната линия на терена, а останалите играчи пресират опозицията на групички. По този начин съперниковите футболисти нямат много време и пространство за действие - ако опитат да дриблират или да дадат пас на няколко метра, шансът да изгубят топката е голям, защото са обградени от няколко играчи на Аякс. Ако опитат дълъг пас към нападателите, последните често са хванати в капана на засадата, който високо-изтеглените защитници са поставили. В добавка към това, крилата на Аякс често нахлуват в наказателното поле и целят да вкарват голове, а централният нападател понякога се изтегля към халфовата линия, за да увлече играчи или да приеме топката в дълбочина. Бековете пък се втурват напред и добавят допълнителна ширина. Всичко това

прави отбора на Аякс (и Холандия) изключително труден за побеждаване. Голям бонус към всички тези тактически теореми е, че футболът, който зараждат, е изключително скоростен и зрелищен. Гледал съм цели мачове на тази Холандия от седемдесетте години и мога да кажа, че съм изключително впечатлен от интензитета, креативността и интелигентността, с които "оранжевите" нокаутират традиционни сили като Бразилия и Аржентина. Именно такъв футбол искам да наложа на "Гамла Улеви" - наша версия на този интензивен и зрелищен стил.

Предполагам за всички е ясно, че модерните представители на пресиращия футбол са други трима успешни наставници - Пеп Гуардиола, Юрген Клоп и Маурисио Почетино. Всеки от тях е добавил своя собствена визия за това как трябва да се пресира. "Гегенпресата" на Юрген, например, насърчава играчите да пресират агресивно съперника, когато той владее топката и по най-бързия начин да се опитат да я отнемат и подадат на съотборник. Гуардиола, от своя страна, се стреми да затвори празните пространства, в които съперник може да подаде и също така, когато топката е отнета, се преминава към по-бавно и методично градене на атаката с повечко пасове и бавна циркулация на кълбото. Тъй като в Гьотеборг нямаме виртуози, които са способни да подават пас след пас без да сгрешат и един път, ще опитаме да приложим стил, който е по-близо до този на г-н Клоп. Разбира се, нашата интерпретация на този пресиращ метод ще носи характерни белези на отбора и неговите наставници. За това пиша на дъската "Гьотепреса" и започвам да чертая инструкции и постройки.

-4-

Формацията, която смятам, че ще е най-подходяща за този пресиращ стил е 4-1-2-3. Ключово за тази система е как футболистите действат без топката. От тях ще изисквам да пресират още когато защитниците тръгват да изнесат топката (понякога дори и вратаря). Ще искам от играчите ми да се разделят на малки глутници или както ние ги наричаме "Комисия по отнемане на топката" и да нападат съперника, който я владее. Искан във всеки един момент поне двама състезатели да обграждат врага, за да го принудят да сгреши. Когато топката е отнета, очаквам те да потърсят извеждащ пас към съотборник в атакуваща позиция, за да може по възможно най-бързия начин да се озовем в ситуация, в която можем да отбележим гол. Тримата напред са с доста любопитни роли - например централният нападател всъщност ще е "фалшива деветка" с разрешително да се движи между линиите на защита и халфова линия на съперниците, където ще може да пресира, да увлича или да подава. Лявото крило ще е маскиран нападател, който трябва да нахлува в наказателното поле и да конвертира центриранията или извеждащи топки в голове. Дясното крило ще поеме ролята на плеймейкър. От него ще очаквам да задържа топката малко повече от останалите, за да раздава голове пасове. Ключова роля в Гьотепресата ще имат двамата ми централни халфове. Те ще приемат ролята на т.нар. "box-to-box" полузащитници. Те ще трябва да покажат изключително добра трудова етика, защото ще трябва да тичат от едното наказателно поле до другото - да участват в пресата и дори да вкарват голове или да помагат с опазването на атакуващите халфове в нашата половина. Зад тях се намира и нашият плеймейкър в дълбочина, чиято цел е да изнася топката, за да избегнем нелепи моменти, в които вратарят или защитниците ни са обременени с тази функция, която ги е поставила под напрежение.

"Добре ми изглежда тази схема, но какво правим, ако не проработи?" - пита ме колегата, като прекъсва задълбочените ми мисли и чертежи.

"Как? Ако не проработи?" - почти шокирано отвърщам.

"Схемата ти е твърде офанзивна. Твърде много хора пускаш напред, а линията на защитата е изтеглена опасно високо. Ако ни хванат с дълги топки, шансът да ни разбият е голям!" Думите

му ме пращат в смут. Отказвам да приема, че схемата има слабости. Поне още петнадесет минути минават, преди да се съглася, че ни трябва и алтернатива.

- "Какво предлагаш?" - смирено питам Иван.

- "Помниш ли онази схемичка, която измислихме за университетските турнири по футбол?"

- "Схема "Търнокоп?"

- "Именно!"

- "Ее, колега... как го виждаш ултра дефанзивна тактика да проработи тук?!"

- "Много просто! Ще го модифицираме! Седни да обясня!"

Колегата хваща маркер и започва да пише на една от дъските. Започва да чертае постройката и индивидуалните инструкции.

- "Формацията е 4-2-1-3. Най-голямата му сила е, че пред защитата ще поставя двама дефанзивни халфове, които по всяко време да стоят пред двойката ни централни защитници и да ги предпазват от опасности. Заедно с тях, те формират стена от четирима бранители, които да спрат всяка контраатака. Това ще даде свобода на двамата ни бекове да бомбардират напред, без да сме уязвими на контраатака! Отборът като цяло ще е изтеглен назад, за да може да увеличи съперника и да освобождава пространства за бързи контри. Не казвам, че схемата ми е по-добра от "Гьотепресата", но според мен е важно да покрием всички варианти. Не всички опоненти ще се панират като ги натиснем. Трябва да имаме и план Б!"

- "Добре, колега... ще опитаме да ги научим и на по-защитен стил!" - неохотно се съгласявам. В този момент една глава се показва от коридора и ни поздравява.

- "Добро утро, господа! Тъй като днес е вашият първи ден, реших да се представя. Името ми е Фредрик Бергstrand и съм отговорен за кухнята и храната, която играчите приемат!"

- "Фредик!" - ентусиазирано възкликвам - "Точно ти си човекът, който ни трябва в момента!"

- "Аз? Да не искате да ви забъркам по едно омлетче?"

- "Не... не... всъщност може би по-късно. Но думите ти ми напомниха, че ще трябва да погледнем хранителния режим на играчите! Ще ни разкажеш ли как се хранят?"

- "Ам... стандартното... повечко картофи и месо по време на тренировките и риба с ориз в дните, в които имаме мачове!"

- "Фредрик, ще трябва да седнем с теб, с няколко треньори и с всеки от играчите, за да изготвим индивидуални хранителни режими за всеки от тях. Тялото на всеки е различно и не може да ги тъпчем с една и съща храна и да очакваме резултати."

- "Имате право, наставник! Още утре ще направим това!"

- "Благодаря, Фредрик!"

- "А сега... за омлетите?" - Поглеждам към Русев. Той усмихнато кима.

- "Звучи супер, пригответи ни по един, ако обичаш!"

- "Имам специална рецепта! След малко ще са готови!". С тези думи готвачът се запътва към работното си място, а ние продължаваме да умуваме стратегията на отбора. След бърза закуска решаваме да се разходим из "Камратгарден" и да се запознаем с всичките му екстри. Намираме две големи игрища и едно средно със синтетична трева. Съоръжението има зала за фитнес, масаж и кафетерия, където всички обядват. Макар да не е от най-скъпите тренировъчни комплекси, "Камратгарден" ни впечатлява.

Наближава девет часа и играчите започват да пристигат. Трябва да призная, че стилът им на обличане е малко странен. Някои от тях приличат повече на хипстъри с техните дълбоко впити дънки и странни шапки, други идват с тениски, а един-двама са с ризи.

- "Това ли е отборът?" - риторично питам Иван.

- "Ами това са..."

- "Много са разпасани. Въобще не мога да позная, че са от един отбор. От другата седмица

всички ги искам с костюм и риза - както на тренировка, така и на мач. Емблемата на Гьотеборг задължително трябва да е вшита в саката им!"

- "Съгласен."

Най-после се събираме в пълен състав и отблизо се запознаваме с играчите. Тези, които бързо ни правят впечатление, са тридесет и шест годишният ветеран Тобиас Хисен, генералът в центъра Мадс Албек и обещаващият талант от Норвегия Микаел Норо-Ингебригтсен. В следващите няколко часа на дълго и на широко им обяснявам идеите си за това как трябва да се обличат, да се хранят и да играят. В дълбочина дискутираме тънкостите на "Гьотепресата" и кой каква роля ще трябва да изпълнява в нея. Подчертавам, че в основата на схемата е трудовата етика на всеки един от играчите и отборната игра, тъй като за да е сполучлива схемата ще се иска много тичане и огромно разбирателство. Ако дори само един играч не е на правилното място, съперникът бързо ще се възползва и ще ни постави в опасност. До първия ни приятелски двубой има седем дни и за това решаваме, че ще е най-добре да поработим върху физическата подготовка на футболистите - все пак се връщат от дълга пауза и са загубили кондиция. Решаваме, че първата седмица ще наблегнем на кросове, спринтове, работа с тежести и упражнения за експлозивност. Няма да имаме много време да отработим тактиките на терена, за това всеки ден ще ги обсъждаме на теория. Нещо важно, което правя всяка сутрин, е да покажа на футболистите един клип, който се е запечатал в съзнанието ми от първия момент, в който го видях (преди около три години). Видеото е озаглавено "NETHERLANDS OF 1974 HUNTING FOR THE BALL | The hard pressing of Total Football" в YouTube и на него се вижда апогеят на пресиращия футбол, практикуван от холандците. Те са подредени в три линии, които са изключително близо една до друга. Всеки път когато съперник владее топката, човек в оранжево веднага се хвърля в краката му, последван от втори, трети и понякога четвърти. Когато това стане, защитата веднага спринтира няколко метра напред, за да заложи своя капан за засада. Съмнявам се, че Гьотеборг някога ще постигне такъв синхрон, но все пак се надявам, че нашата версия на пресиращия футбол ще е трудна за враговете ни. Един голям плюс за тази тактика е, че при нея рядко позволяваме на топката да достигне до нашите защитници и вратар, които не ни се струват особено надеждни - Дейвид Бу Викландер и няколко хлапета са гръбнака на защитата ни, а Ерик Далин е на вратата. Доколко сме прави ще стане ясно само след седмица когато започват приятелските ни мачове. С колегата Иван решаваме, че ще редуваме формациите, за да е по-лесно на играчите да ги научат. В първия двубой започваме с моята "Гьотепреса", а във втория с "Полу-търнокоп". Предстои мач с ОБ Дания, където ще разберем доколко всички тези наши планове ще успеят да се реализират.

Утре е първият приятелски мач от програмата. Честно казано, съперникът няма голямо значение. Просто искаме да видим Гьотеборг в действие и да започнем да трупаме инерция. Момчетата се подготвят добре физически. Всички са здрави и имам чувството, че само за седем дни подобрихме формата все едно сме тренирали половин месец. Тренировките са тежки и на често. Вчера например, цяла сутрин футболистите тичаха - първо крос от дванадесет километра, след което спринтове на петдесет и сто метра. Накрая завършихме с мачове на половин терен и отбори от по шест човека. След обяд работихме изцяло във фитнес залата, където играчите изпълняваха упражнения с тежести, част от сплит за горна и долна част на тялото. Накрая завършихме сесията с още тактически указания и разяснения. Реално, все още не са имали шанс да пробват тактическите ни идеи на голям терен, но това ще стане за първи път в мача с датчаните. След това смятам да променя тренировките, за да са по-близо до тези, които ще провеждаме през сезона. С колегата Иван пристигаме в 7 сутринта и си тръгваме в 9 всяка вечер. Просто има твърде много работа за вършене - трябва да оценим наличните играчи, да решим кои ще стартират и кои не, да проучим съперниците в лигата, да натъквим тактическите указания и тренировките според силните и слабите страни на футболистите, да привлечем нови попълнения и още куп задачи, за които едва ни стига времето. Разбира се, не се оплакваме, защото винаги сме мечтали за този шанс, а и не бързае да се приберем, защото тъщата на Франк - г-жа Свенсон не е от най-лесните хора за съжителство. Колкото по-малко интеракции имаме с нея, толкова по-добре. С удоволствие искам да съобщя, че лидерите в отбора вече се саморазкриха и сме много впечатлени от футболните им качества. Безспорно най-добрият футболист в Гьотеборг е Мадс Албек. Датчанинът умее всичко - може да подава топката до точност със сантиметри, не се страхува да влиза в единоборства, умее да диктува темпото и придава спокойствие в играта ни, когато разиграваме в центъра на терена. Другият играч, който наистина ни впечатли, е Микаел Норо- Ингебригтсен - "Гиби" за по-кратко. Гиби е едва на 22 години, а притежава уникална скорост, поглед над играта и ляв крак, който сякаш е откраднал от Христо Стоичков. Дейвид Бу Викландер пък е ветеранът ни в защитата, той е висок, хладнокръвен и притежава прилична игра с глава. За жалост скоростта му липсва, но компенсира с добро позициониране. Няма как да не спомена и Тобиас Хисен. Той също е в напреднала футболна възраст (36 години), но това не му пречи да един от най-добре подготвените и креативни играчи в отбора. Може да играе на няколко позиции - ляво крило, централен нападател, фалшива деветка и "нападател в сянка". Безспорно ще очаквам много голове от него и от Гиби. В клуба има други обещаващи таланти като Сакор, Саба и Калисир, но трябва да признаем, че имаме позиции, където сме ограничени в опциите си - вратарски пост, ляв бек, защита и халфова линия. Ще се опитаме да решим тези проблеми в най-близко бъдеще. Разбира се, бюджетът, отпуснат от г-н Андерсон, е едва 215 000 евро и няма да е достатъчен, но ще направим каквото можем.

Най-после е време за футбол! Футболистите на Гьотеборг пристигат в елегантни костюми, на които е зашита емблемата на Гьотеборг. Всеки от тях носи и небесносиня вратовръзка, която перфектно се вписва с цветовете на клуба. Изглеждат наистина добре и медиите не пропускат да отбележат това. Играчите се спират за снимки и автографи с феновете. Дори хаштагът "SuitUpSquad" е главният тренд в социалните мрежи за около петнадесет часа (в окръга на Гьотеборг).

- "Може и да заприличат на отбор!" - подшушвам на Русев. Настроението е добро и всички сме усмихнати. Личи си, че нямаме търпение сезонът да започне. Казвам няколко позитивни слова на момчетата в съблекалнята и ги пускам да играят. Съперници са ни ОБ Дания - отбор, който на този етап е с по-голямо реноме от нашето. Мачът започва добре, но ентусиазмът ни бързо е охладен от ранен гол във вратата ни. До края на двубоя ще допуснем още три. Отбелязвам в

тефтера си, че подредбата ни и пресата са трагични. Гиби тръгва да пресира, но другите двама забравят да го подкрепят, което оставя място на съперника да подаде топката. Липсва синхрон, липсва разбиране. Единственият играч, който показва наистина добра игра, е Албек - пасовете, които владее, са магически.

- "Напомня ми на Пирло!" - възкликва Иван. Мога само да се съглася.

На следващия ден съм по-целеустремен от всякога. Осъзнавам, че пресиращият футбол е доста труден, но ако ще вървим по стъпките на Ернст Хапел и Микелс, ще трябва да го научим. Решаваме да разделим задачите на малки стъпки и да не преминаваме на следващата стъпка, докато играчите не се научат на перфектно изпълнение. Първото упражнение например е следното: четири защитника си подават топката от единия край на терена до другия. Трима атакуващи играчи стоят на около десет метра от тях и са инструктирани да правят няколко стъпки в ляво или в дясно - в синхрон с движението на топката. След като се научат да се движат заедно като една единица, чак тогава започваме следващата стъпка - да започнат да пресират. Този път защитниците са инструктирани да опитат да подадат топката зад гърба на играчите ни, където ще чака техният съотборник. Имат право да дриблират и да подават, но само по земя (на друг етап, ще работим с високи топки). Виждам, че малко по малко нещата започват да се случват. В един от опитите, защитник прави стъпка в повече, което дава време на Хисен да го натисне, а Гиби да отнеме топката и да отбележи гол в празната врата. Тази гледка ме изпълва с вълнение. От сега нататък започваме редица подобни упражнения, които ще научат играчите как да играят в схема "Гьотепреса". Разбира се, втората част от тренировките ще ги учи и на алтернативната ни схема - по този начин, ще имаме повече оръжия с които да изненадаме шведските си съперници в лигата. Вторият приятелски двубой от предсезонната подготовка е част от турнето ни в Кипър, което включва хубаво време и следобеди на плажа. Самият сблъсък обаче разваля духа ни - Тобиас Хисен, единственият ни читав нападател, се контузва. Нещата не изглеждат добре за него. Резултатът почти няма значение (въпреки, че печелим). След обстоен преглед клубният лекар съобщава, че Тобиас е разтегнал бедрен мускул и ще му отнеме поне два месеца, за да се възстанови. Всички в клуба са тъжни. Хисен е обичан от всички и на този етап се е превърнал в символ и талисман на отбора.

- "Какво ще правим, колега? Как ще го заместим?" - пита ме Иван, след като оставаме насаме.

Вече водим преговори на трансферния пазар за нов бек, централен халф и защитник. Не можем да отделим пари и за нападател. Паузирам дълго преди да отговоря. Всякакви варианти минават през главата ми. Като новодошли наставници, просто не можем да си позволим слаб старт на сезона - ако не вкарваме голове и губим мачове, веднага ще започнат призови за уволнение. Изведнъж се сещам за единственото решение на проблема ни.

- "Колега, има един млад, обещаващ и стойностен нападател, който можем да вземем без пари!"

- "Къде има такъв нападател и как ще е без пари? В кой отбор играе?!" - смутено ме поглежда Иван.

- "В медицинския университет..." -

"???"

ЛОНДОН, АНГЛИЯ

Иван Ангушев се наслаждаваше на последните дни от почивката си. След изключително тежки три месеца, в които трябваше да научи всичко за човешката анатомия и биология и да се сблъска с редица тежки изпити, той най-после бе приет да учи медицина. Мечтата му бе да стане лекар, защото кариерата му във футбола (играл в България и Италия) го остави огорчен и ядосан. Ангушев се бе зарекъл никога повече да не се занимава с този спорт. Твърде много

животи са похабени в гоненето на детски мечти. Иван си бе обещал, че един ден до плаката на стената над леглото си с лика на идола му - мосю Арсен Венгер, ще закачи диплома, на която са изписани думите "Доктор Ангушев." В един момент обаче, телефонът до главата му издава писклив звук, за да сигнализира, че някой иска да говори с младия кандидат-медик.

Не мога да спра да си гледам часовника. Изминаха няколко минути откакто стрелките му показаха цифрата девет.

– „Защо закъсняват?“ - отправям въпрос без да е конкретно насочен към някого.

– „Сигурно Франк е минал да го представи на тъщата.“ - шеговито отговаря ко-мениджърът ми Иван Русев от креслото в ъгъла на офиса.

Знам, че се опитва да разчупи напрежението, но шегата му не успява да предизвика реакция у мен. За щастие на госта ни, при г-жа Свенсон няма повече свободни стаи. Сигурен съм, че ако имаше, Франк щеше да опита да го набута там, вместо да плаща хотел. Така или иначе, това са далечни разсъждения, защото първо трябва да го убедим да подпише с нас. При това за малко пари и да се завърне към спорта, който напусна само преди година. Признавам, че е краен ход, но просто нямаме други опции. След като стана ясно, че единственият нападател в отбора Тобиас Хисен ще отсъства повече от два месеца, сме отчаяни. Когато даден отбор се сдобие с нов мениджър, всеки негов резултат се гледа под лупа. Ако започнем с няколко загуби или нулеви равенства, бързо ще настроим феновете срещу нас и трудно ще може да ги спечелим на наша страна. Обикновено когато те нарочат за „некадърник“, всяко твое решение е пречупено през тази призма. Дори и да искаме да привлечем футболисти за пари, бюджетът просто не го позволява. Вече направихме няколко трансфера, които трябва да запълнят най-големите дупки в отбора – ляв бек, централен халф и централен защитник. Ако не бяхме оправили тези позиции, нямаше да има значение колко гола бележим. Оставащият ни трансферен ни бюджет е на практика нула. Имаме малка, но позитивна разлика в баланса, която ни позволява да привлечем някой друг свободен агент. Но само толкова. Тайно се оглеждаме и за вратар.

Най-после в далечината започва да се прокрадва заглушеното бръмчене на SUV с марка Рейндж Роувър. Поглеждам през прозореца и ясно мога да видя червеното возило на г-н Андерсон. След десетина минути потенциалното ни ново попълнение – Иван Ангушев е вече в офиса ни. Усмивнат и весел както винаги, той ни поздравява и сяда на стола срещу бюрото ми.

– „Благодаря, че дойде да ни видиш, Иване!“

– „Няма проблем. Така и така съм във ваканция, защо да не посетя и Швеция преди да започна да уча?“

– „Виж, ще карам направо – искаме да те наемем. Искаш ли да се завърнеш към футбола?“

– „Като физиотерапевт ли? Разбира се, но ще мога най-рано след четири години.“

– „Иване, не ме разбра. Искаме да играеш отново!“

– „Моля!?“

– „Искаме да ти дадем втори шанс. Все още си млад и може да изградиш кариера в спорта!“ Ангушев пазира повече от минута, за да обмисли добре какво искам от него.

– „Не... не мога да се съглася. Обиден съм на футбола... светът се нуждае от повече доктори, отколкото от нападатели!“

– „Повярвай ми, в момента гражданите от Гьотеборг се нуждаят повече от голмайстор, отколкото от лекар. Те си лягат и стават с проблемите на отбора!“ - лъжа го, разбира се. -

„Според мен си обиден на някои хора във футбола, но не и на самия спорт! Виж... отчаяни сме. Единственият ни читав нападател е контузен. Прегледахме тези от академията и качеството там е покъртително! Освен това горкият Тобиас е на тридесет и шест. Времето му изтича.“

– „Но аз учих толкова здраво. Не мога просто да захвърля всичко!“

– „Винаги можеш да учиш медицина. Но прозорецът, в който може да си футболист, се затваря много бързо. Ако подпишеш с нас може да си близо до медицинския екип на отбора и да се учиш от тях. Дори може да се занимаваш с това, като приключиш с футбола. Обещавам, че ще ти дадат всички препоръки, които ще са ти нужни!“

Иван отново паузира.

– „Не мога да взема такова решение току-така... трябва да помисля.“

– „Разбира се! Докато мислиш искаш ли да те разведем из базата, за да се запознаеш по-добре със съоръжението?“

– „Съгласен. Една разходка би ми дошла добре!“

Така започва дългата ни обиколка из „Камратгарден“. Аз и Русев правим всичко възможно, за да представим тренировъчната база и клуба в най-добра светлина. Честно казано, това не е трудно, защото базата е наистина добре поддържана и лъсната. Намира се близо до езеро и по средата на живописна гора. Виждаме, че гостът ни е впечатлен. Показваме му съблекалните, фитнес центъра, залата за рекреация и дори го запознаваме с готвача на отбора – Фредрик. Най-накрая излизаме и на тренировъчните игрища, където в момента се провежда мач между формациите на Гьотеборг до 21 и до 19 години. Посочвам на Ангушев едно от момчетата в отбора до 21 години.

– „Виждаш ли онзи младеж? Единственият нападател в отбора в момента, който е пълнолетен. Казва се Мадс Саебо и се чудим дали да му дадем шанс или не.“

Точно в този момент, почти като по сценарии, Саебо получава топката точно на ръба на наказателното поле. Той я поема доста нескоропосано, което кара кълбото да отскочи леко от земята. В същото време, негов съотборник нахлува зад гърба на защитата, но все още не е в позиция на засада. Виждаме, че Мадс започва да се панира, защото не може да реши дали подаде топката или да стреля. В крайна сметка пуска пас, който е твърде слаб, за да достигне целта си. Осъзнавайки това, Саебо се втурва да догони собственото си извеждане, но е твърде бавен и вратарят бързо се гмурва върху топката и осигурява край на тази „зрелищна“ атака. Ангушев ме поглежда със симпатия и заявява:

– „Добре... ще се пробвам в Гьотеборг!“

Състав

Вратари: Джон Алвбадж, Ерик Далин

Защитници: Емил Саломонсон, Андре, Калисир, Дейвид Буу Викландер, Виктор Вернерсон, Елдерсон „Енчо“ Ечиеилие, Барт Биemanс, Бенджамин Зало

Полузащитници: Мадс Албек, Вайеба Сакор, Лоусън Саба, Андерс Баат

Нападатели: Тобиас Хисен, Елиас Мар Омарсон, Иван Ангушев, Микаел „Гиби“ Норо-Ингебригтсен, Патрик Карлсон-Лагемир, Амин Афане

Със задоволство бих желал да отбележа, че последните няколко седмици се оказаха изключително продуктивни. Новото ни попълнение Иван Ангушев се вписва отлично в отбора и другите футболисти бързо се сприятелиха с него. Всички са единодушни, че Иван е много добро момче. Разбира се, шеговитият му характер е голям фактор. Освен с него се подсилихме и на още няколко позиции. Най-после финализирахме трансферите на Андерс Баат (полузащитник), Барт Биemanс (защитник) и Елдерсон Ува Ечиеилие (ляв бек), който за кратко започнахме да наричаме „Енчо“. Въпреки, че той не е особено доволен от прякора, който колегата Русев му даде, е видно, че на терена е много по-лесно да извикаш "Енчо, подай топката!" вместо "Елдерсоне Ува Ечиеилие, подай топката!"

Доволен съм и от останалите мачове в предсезонната подготовка - четири победи и осем вкарани гола. Изглежда, че футболистите усвояват тактическите ни указания все по-добре. Разбира се, има още много работа за вършене, защото в някои от мачовете е видно, че все още има неразбирателство на терена. В Швеция сезонът официално започва с двубои за купата. Регламентът е доста интересен, като отборите-участници са разпределени в групи от по четири отбора. Всеки играе срещу всеки и само първенецът продължава на четвъртфиналите. Нашата група включва Оргрите, Ландскрона и Хамарби. Доколкото разбрах, Оргрите също са от град Гьотеборг, но се подвизават във втора дивизия. Именно срещу тях е първият ни двубой и първият ни шанс да разберем как изглеждаме в официален мач. Допълнителен заряд добавя и фактът, че това ще е градско дерби - "Битката за Гьотеборг", както го нарича местната преса. За първи път откакто поех отбора съм умерен оптимист и дори спя спокойно. Поне за сега безсънните нощи и безкрайните тактически размишления вече не са част от живота ми и искрено се надявам да не се завърнат. Срещу Оргрите ще излезем с "Гьотепресата" и идеята е да ги смажем на терена. Целият отбор е налице (освен контузеният Тобиас Хисен) и пускаме всичко най-добро в игра, което означава, че и новите попълнения ще направят официален дебют - Ангушев, Баат, Биemanс и Енчо. Първото полувреме върви почти по план. Гиб и Ангушев пропиляват няколко чисти положения, владеем повече топката и отправяме четири удара срещу едва един допуснат. На почивката кратко и ясно съобщавам на играчите, че искам да превърнат поне една от опасностите си в гол. В унисон с това минавам на атакуваща вариация на тактиката ни (досега бяхме сравнително предпазливи). Виждам, че духът на играчите е приповдигнат и още от първата минута на второто полувреме те се хвърлят в бясна атака и дори печелят дузпа. В този момент Иван Русев ми подшушва, че това е четвъртата дузпа, която отсъждат в наша полза в последния месец.

- "Да не сме подкупили някой от съдиите?" - с усмивка го питам.

- "Съмнява ме Франк да отделя пари и за съдиите."

- "Имаш право."

Дузпата е изпълнена и Гьотеборг повежда в резултата. Голмайстор е десният ни бек Саломонсон. Решаваме да не рискуваме повече отколкото трябва и за това минаваме към дефанзивната ни тактика, където разчитаме повече на изтегляне на съперника в нашата половина и организация на бързи контраатаки. И този ход е успешен, защото именно по този начин вкарваме, за да оформим крайното 2:0. Сънародникът ни Иван Ангушев бележи след асистенция от младия талант Патрик Карлсон-Лагемир.

- "Доволен съм!" - гордо заявява Иван Русев в съблекалнята. Момчетата аплодират себе си и всички се разделяме с усмивки и много шегички. Сега вече съм наистина уверен, че ще спечелим групата и с малко късмет ще се доберем до финала за купата на Швеция. На следващата сутрин дори президентът на клуба, Франк Андерсон, ни събужда с обаждане, за да ни поздрави за хубавата победа!

- "Какво ли ще се обърка?" - подозрително питам колегата Русев

- "Стига с тази параноя! Всичко върви по план, не е нужно нещо да се обърква!"

- "Ще видим..."

Когато пристигаме в офиса на тренировъчната база "Камратгарден" намираме мейл от бразилски футболен агент. От съобщението му разбираме, че става дума за един от неговите футболисти - двадесет и девет годишен нападател на име Джонатан Рейс. Писмото е придружено с прикрепен видео файл, който проверяваме с интерес. Клипът показва най-добрите моменти на бразилеца и трябва да признаем, че има с какво да ни впечатли. Докосването му е прелестно, а финесът, с който отбелязва някои от головете си, биха засрамили и Неймар. С колегата Иван сме единодушни, че може да го вземем за две седмици на проби и да преценим дали футболистът отговаря на видео визитката си. Разбира се, задаваме за задача на един от скаутите да изрови малко информация за кариерата на Рейс. На следващата сутрин бразилецът пристига на тренировка и трябва да отбележа, че не е това което очаквахме - видимо не е във форма и впитата му черна тениска с логото на "Адидас" ясно очертава изпъкналата форма на корема му. С Русев се поглеждаме, без да кажем и дума. Представяме Джонатан на играчите и го пускаме да тренира. Аз привиквам скаута Микаел Нилсон, за да разбере какво е научил за Джонатан.

- "Непостоянен е, шефе. За последните десет години е сменил шест отбора. Но е играл за Витес и дори ПСВ. Последната лига, в която се е подвизавал, е била Японската през 2016 година."

- "Искаш да ми кажеш, че този футболист не е играл футбол повече от година и половина?!" - учудено питам.

- "Личи му!" - добавя Иван.

Все пак решаваме, че бразилецът така и така е на проби, ще му дадем шанс в някой приятелски мач с младежите. Може пък и да влезе във форма и да се окаже скрит диамант. Да не забравяме, че дори не е прехвърлил тридесетте. През същата седмица на свободен трансфер пристига и вратарят Джон Алвбадж, който трябва да замени колебливия Ерик Далин. Джон е на тридесет и шест години и дори е играл в Гьотеборг в един момент от кариерата си. Стабилността в защита е нещо, на което много държим с колегата ми и за това прибягваме до този трансфер, макар и да знаем, че е временно решение. Следващите мачове за купата са спечелени, като прегазваме Ландскрона и Хамарби (които също са от елита на Швеция) и завършваме групата с общо осем отбелязани гола и едва един допуснат. Колегата Русев обича да ми напомня, че всичко се дължи на късметливската тениска, която носи под ризата си на всеки мач.

За наше нещастие, жребият за четвъртфиналите не е благосклонен. Действащият шампион Малмьо ще е наш съперник. Ако не друго, поне ще е добър тест за "Гьотепресата" ни. Когато най-после идва време за двубоя, всички в клуба са ентузиазирани. Виждаме, че играчите ни са с приповдигнато настроение и каквито и съмнения да имам за двубоя са споделени единствено с колегата Иван. Малмьо пристигат с ярко син автобус, от който незаинтересованите им арогантни физиономии ясно си личат. В съблекалнята споменавам на футболистите, че нищо няма да ми оправи деня така, както ако те успеят да измият тази арогантност с един студен дъжд от голове.

Именно ние повеждаме в резултата - гол с глава от корнер на Андерс Баат ни дава преднина още през първото полувреме. До този момент Малмьо изглеждат летаргични и допускат грешки, но попадението сякаш ги събужда от трансa, в който се намират и те бързо обръщат резултата. За щастие, нашите момчета не се предават и след брилянтна атака, изработена от Ангүшев и Лагемир, Гибн връща баланса в головете. Изглежда, че ще успеем да се доберем до продължения, защото Малмьо не успяват да създадат нови положения. Близо до края на двубоя обаче, те получават пряк свободен удар на около тридесет и пет метра от вратата ни. Не се чувствам особено притеснен, до момента, в който топката е пратена на един от бековете им

и той пуска ниско подаване по земя успоредно на голлинията ни. Вратарят Джон се навежда, за да я хване, без някой да му пречи, но някак тя минава през ръцете му и попада в краката на чужд нападател. Той, разбира се, вкарва и се хвърля в обятията на гостуващите фенове. Губим двубоя с 2:3 и ако не бе тази грешка на Джон, можеше и да продължим. Толкова съм ядосан, че дори и в съблекалнята на Малмьо ме чуват. Артилерията от обиди и хули, която отправям към вратаря ни, спокойно може да се сравнява с тази над Берлин през 1945-та. Джон гледа в пода и не си позволява да ми отговори.

Когато футболистите се разотиват, с колегата Русев решаваме да се приберем пеша до къщата на тъщата на Франк. Пътя ще ни отнеме около час, което ще ни даде достатъчно време да обсъдим двубоя и грешките, които допуснахме. Краката ни отвеждат и през бар "Пути Мадре", който посетихме в първата си вечер в Гьотеборг.

- "Искаш ли да влезнем за по едно? Малко да успокоим нервите!" - предлага Иван.

- "Става... стига да е само за едно."

Прекрочаваме прага на заведението и това, което виждаме, е трудно да се опише, но ще се опитам. Джонатан Рейс се е качил на една от масите и танцува с такова темпо, с каквото не съм го виждал да тича на тренировка. От двете му страни се намира по една дама (една закръглена, а другата направо дебела) и му сипват шотове текила директно в устата. Той размята солница и парче лимон и вихрено се клати с ритъма на музиката. Кръвта ми кипва още повече! Веднага се запътваме към масата на бразилеца и му заповядваме да слезе.

- "Ооо шефе и ти си дошъл да пиеш! Придърпайте по един стол!" - казва Рейс с усмивка поширока от Бруклинския мост.

- "Ти нормален ли си?! Отборът току-що загуби! А ти купонясваш като за последно!"

- "Но шефе, аз нямам картотека. Не мога да играя в мачовете!"

- "А как ще влезеш във форма?! Дебел гном такъв! Утре си събирай багажа и се махай от клуба ни, дори не стъпвай на тренировка!"

- "Гаден мизерен бразилски пияница!" - избухва и Иван. С тези думи се обръщаме и си тръгваме. Дано скорошният старт на първенството ни донесе по-добри емоции.

Изглежда, че най-после всичко се развива според плана ни. Животът на играчите е под пълен контрол. Те са точно там, където ги искам - всеки знае какво да яде, кога да спи, как да тренира и как да играе. Представихме се изключително добре в мачовете за купата на Швеция и сега ни предстои стартът на шампионата. Тук е важно да отбележа колко странна е програмата на тази лига. Първите кръгове започват през месец март и програмата продължава до месец май. Следва пауза от около тридесет дни преди подновяването на първенството. През юли, лигата отново започва и всички двубои се изиграват до средата на ноември. Ако стане някакво чудо и отборът ти се добере до групите на някой от европейските турнири, ще трябва някак да нагласяш подготовката си за тях. Така или иначе всяко участие в Европа за Гьотеборг е абсолютно хипотетично на този етап. Ако искаме място при големите, ще трябва да се борим със зъби и нокти.

Първият ни мач е с отбора на Калмар. Искан ми се да ги нарека анонимници, но истината е, че през миналия сезон те са събрали едва три точки по-малко от Гьотеборг. Не мисля, че ще е лесен двубой, но съм уверен, че нашата тактическа постройка ще ги изненада. За този сблъсък решихме да пробваме "Гьотепресата". Не мисля, че "калмарите" ще очакват агресията, с която мисля да ги ударим. В съблекалнята преди двубоя казвам точно това на играчите. Напомням им за всичко, което сме постигнали през последните няколко седмици, както и жертвите, които всеки от тях е направил, за да достигне оптимална физическа форма.

Двубоят започва и още във втората минута Амин Афане извежда новото попълнение Андерс Баат. Халфът замахва с всичка сила и топката се изстрелва като гюле в посока на горния десен ъгъл на вратата на Калмар. Стражът на съперниците ни се протяга и някак успява да избие удара в корнер. По дяволите! Щеше да е добре да започнем мача с гол. Добрата атака дава още по-голяма увереност на футболистите ми и те продължават да атакуват. Първото попадение не закъснява - този път Баат извежда Мадс "Пирло" Албек. Звездата ни се озовава сам срещу вратаря и хладнокръвно завършва атаката. Десетина минути по-късно и Иван Ангушев решава да обяви присъствието си на шведска земя и асистира на Гиби, който също бележи за да направи резултата 2:0. През втората част и Енчо записва името си сред голмайсторите. Чувствам се спокоен и решавам да дам шанс на Омарсон и Лагемир на мястото на Гиби и Афане. Младежите се отплащат с по един гол и заформят крайното 5:1. Но трябва да призная, че Албек е над всички. Финесът, с който контролира топката, е пленителен. Подаванията му издават магията, която се крие в краката му. Въодешевен съм, че имам възможност да работя с такъв маестро! Чува се последният съдийски сигнал и с колегата Русев си стискаме ръцете и бързо се насочваме към съблекалнята. След малко футболистите пристигат - всички са усмихнати, поздравяват се и пускат шеги.

На следващия ден с Иван пристигаме в офиса, за да започнем рано подготовката за следващите ни двама съперници - Елфсборг и АИК. Разбира се, играчите ни получават почивен ден и сме само двамата в цялата тренировъчна база. Решавам, че преди да започнем с прегледа на съперниците ще направя една бърза кардио сесия на един от тренажорите в спортната зала. Разбира се, пускам сутрешните спортни новини, за да видя какви са коментарите за победата ни над Калмар. За мое удивление, друга новина доминира ефира. "Албек напуска Гьотеборг?" Според репортажа, снощи след мача Мадс Албек е споменал, че не е доволен от факта, че до края на договора му остават едва три месеца, а още не му е предложено удължение. Посягам към телефона да извикам Русев, но той точно нахлува запъхтян в залата:

- "Тъкмо преглеждах договорите на играчите ни! Имаме ОГРОМЕН проблем!"

Намираме се в конферентната зала и търпеливо чакаме Мадс Албек да влезе през вратата. И двамата с колегата Иван Русев, сме изключително нервни. Ако не успеем да го убедим да подпише нов договор, клубът сериозно ще пострада. Минават още десетина минути и датчанинът най-после пристига.

- "Заповядай, Мадс! Седни!" - приканвам го.

- "Благодаря, шефе."

- "Мадс, нека първо да започна с извинение, че клубът не ти е предложил договор по-рано. С колегата сме изключително ентусиазирани за всички аспекти на работата и просто това ни е убягнало. Както знаеш, изключително много те ценим като играч и капитан на отбора и бихме искали да останеш." - започвам спокойно речта си.

- "Това е и моето желание, шефе. Гьотеборг е близък до сърцето ми."

- "Радваме се да чуем това! Подготвили сме ти нов договор и бихме желали да го подпишеш!" - подавам списъка с условия на капитана си и търпеливо чакам да свърши с прочитането му. Следя изражението на Мадс, докато минава през редовете. Виждам, че започва да се мръщи когато стига до секцията с възнаграждението.

- "Десет хиляди на седмица?! Та това е по-малко отколкото получавам сега!" - гневно избухва той.

- "Виж бонусите, Мадс! В момента ситуацията с парите не е добра. Направихме няколко трансфера за да подсилим клуба. С бонусите за участие и голове ще можеш да си докараш добри пари!"

- "Това е абсурдно! Аз съм звездата на отбора! Не мога да приема по-ниска заплата! Искам четиринадесет хиляди на седмица!"

- "Четиринадесет?! Не можем да си позволим тази сума!"

Иван се намесва:

- "Слушай, Мадс, тази година според нас имаме добър шанс за участие в евротурнирите. Виж как размахаме Калмар преди няколко дни! Подпиши за една година на по-ниска заплата и когато получим нови финанси ще ти предложим нов договор."

- "Съжалявам, тренер, но аз съм на 29 години! Трябва да мисля за бъдещето си след футбола... не мога да губя цяла година! Или ми вдигате заплата или си тръгвам без да получа и стотинка за мен!"

- "Мадс, бъди разумен. Не затривай кариерата си с лека ръка!" - умолявам Албек.

- "Виждам, че тези преговори губят своя смисъл! Отивам да тренирам. Вече знаете исканията ми! Когато сте готови да ги изпълните, можем да говорим!"

С тези думи Албек напуска конферентната зала, а ние с Русев сме в шок.

- "Алчно копеле.. не може ли просто да влезе в положение?!"

До края на деня повече не говоря с Албек. Оставям Иван да води тренировките, но духът в отбора бързо пада. Никой не иска да изгубим звездния капитан, но нямаме от къде да намерим парите. Следващият мач с Елфсборг завършва при 1-1, защото просто не откривам правилните думи, с които да мотивирам футболистите. Явно ще трябва да започнем да се готвим за бъдеще без Мадс Албек.

Колко често сте виждали мениджър да пропуска мач на отбора, който води? Аз почти не мога да се сетя за такъв момент. Изглежда, че наставниците винаги са там - край тъчлинията, давайки наставления на играчите си и действайки като опора, върху която се крепи отбора.

И аз искам да съм такава опора за футболистите на Гьотеборг, но истината е, че просто нямам сили. И не защото съм болен или неразположен, а просто не мога да се изправя пред още един провал. Чувам, че будилникът звъни, но се завивам през глава и отказвам да се отделя от свещения храм, който се превърна в символ на сигурност и топлина - леглото ми. В последния месец отбора ни претърпя поредица от неприятни резултати, които ни доближиха опасно близо до зоната за изпадане.

Равенството с Елфсборг бе последвано от загуба от АИК. В същия месец загубихме и от Хамърби и взехме по една точка от Халмшад и Йонкопинг. Надявах се, че завръщането на нашия опитен нападател Тобиас Хисен ще даде нова свежест на отбора, но за жалост той отново се контузи и ще аут до средата на лятото. Трябва да му се признае обаче, че в двата мача, в които взе участие, той вкара гол и записа асистенция. При това още не бе напълно възстановен! Единствената ни победа в тази кошмарна серия дойде срещу последните в класирането Ескилстуна с изключително измъченото 1:0.

Лежа си в леглото и се питам къде е отборът, който тренирах през пролетните месеци? Отборът, който играеше с такава наслада? Отборът, който започна сезона с победа от 5:1... кои са тези играчи, които водят сега? Нима Албек беше толкова важен? Явно да! Забравих да спомена, че опитът ни да му намерим заместник също се оказа катастрофален. По мое усмотрение привлякохме тридесет и четири годишен бразилец на име Джеферсон, който още в дебюта си получи директен червен картон. Не мога да повярвам, че вложих надеждите си в него! Скаутът ми ме предупреди, че не е от най-професионалните играчи, а и Иван имаше своите резерви. Сега поставям всяко свое решение под съмнение и преди важните моменти, сякаш замръзвам и не мога да преценя как да действа. В агония съм! Струва ми се, че всички пътища водят към разрухата на пясъчния замък, който построих наскоро негостоприемната Швеция. А да, забравих да спомена за заплатата - наскоро получих първото си месечен възнаграждение и какво да видя - почти половината от сумата, за която се разбрахме с Франк, се изяжда от шведската данъчна система! Е, трябва да призная, че улиците им са наистина лъснати, децата са възпитани, а възрастните добре образовани и говорят по няколко езика, но все пак съм ядосан! Скоро няма да можем да се изнесем от стаята на тъщата на Франк!

Жилищната обстановка не се е променила, за жалост. С колегата се опитваме да излизаме рано сутрин преди тя да се събуди и да се приберем късно всяка вечер, след като е заспала. В редките случаи, в които тъщата успява да ни хване от засада, не спира да се жалва колко тежко е да имаш Франк за зет и как на младини приличала на Ингрид Бергман. За първи път откакто сме в Швеция, Иван става първи и започва да се оправя. Аз не мърдам от леглото.

- "Няма ли да идваш на тренировка?"

- "Не знам.. не съм сигурен, че искам... да ходя по тренировки... или мачове..."

- "Депресия?"

- "Абсолютна... просто не знам какво да правя..."

- "Искаш ли довечера да посетим "Пути Мадре" и да се накажем с евтина текила?"

- "Да си рестартираме мозъците?"

- "Направо ще им преинсталираме операционната система!"

- "Добра идея, колега!"

- "Но първо трябва да отидем на тренировката!"

- "Пфф... добре де... ставам!"

- "Така те искам... а пък кой знае... може отговорът да се крие в дъното на чашата!"

- "Надявам се, защото другаде не мога да го намеря!"

На тренировката забелязвам нещо, от което не съм доволен - липсата на агресия у нашия сънародник Иван Ангушев. В "Гьотепресата", която се опитваме да наложим, агресивната преса е основата, върху която се гради всяко друго действие. Обсъждам проблема с колегата Иван Русев и решаваме след края на първия тренировъчен мач да привикаме младия нападател. Не след дълго Ангушев притичва:

- "Как е тренер?" - пита той с усмивка.

- "Иване, направи ни впечатление, че в няколко ситуации можеше да отнемеш топката от съперник, но не го направи..."

- "Съжалявам шефе, но имаше опасност да ги ритна през глезена. Не обичам да наранявам съотборници."

- "Слушай, Иване - когато си там на терена, значение има само твоят отбор. В момента футболистите от другата половина не са ти съотборници. Искам да влизаш остро, защото ако играеш меко тук, ще си мек и в събота на истинския мач."

- "Просто не е в стила ми да се ритам, шефе."

Поглеждам към Русев. Той връща погледа ми и ми прошепва:

- "Ей сега ще го оправя."

След което издава мощен сигнал със свирката, за да привлече вниманието на двете групи футболисти.

- "Играчи, слушайте! Когато Иван Ангушев се приближи до вас с топката, искам да го изритвате през глезена - топката не е важна, искам глезена!"

Ангушев ни поглежда изненадано:

- "Тренер?! Това сериозно ли?"

- "Връщай се в игра!" - провиква се Иван.

Подновяваме двубоя и още в първите десет секунди Ангушев вече е по лице. Самият Андре Калисир притичва и го прерязва през краката. Иван става, изтупва се и продължава с мача. Отново му подават топката и този път Сакор го настига и му вкарва такъв ритник, че младежът издава мощен крясък и се строполява на земята. Дори не свирим фаулове в тези моменти. Няколко минути по-късно, Ангушев отново е изритан в глезена. Този път от Барт Биemanс. Играчът му отнема и топката и продължава към вратата.

- "Хайде, Ангушев! Какво ще направиш?! Спри да губиш топката!" - провиквам се провокативно. Барт подава на Гиби и отборът на сините потници отбелязва попадение. Виждам, че изражението на Иван Ангушев се променя. Той се изправя и след сигнала за подновяване на играта получава топката и отново е изритан грубиянски. Дейвид Викландер е извършителят, който отнема и топката. Този път обаче Ангушев се изправя, настига шведа и му удря такова рамо, че Дейвид изхвърча на няколко метра.

- "Браво бе, Иване!" - в един глас изреваваме с Русев. До края на двубоя Ангушев не остава длъжен на никого - той успява да просне още няколко футболиста на земята и по всички личи, че отключихме агресията в него. След края на мача го поздравяваме и го пращаме към душовете.

- "Готов ли си за напиване в Пута Мадре!" - пита ме Иван Русев с изострен ентузиазъм.

- "Да, колега - обещал съм!"

С Иван се насочваме към изхода на тренировъчния комплекс на отбора, устремени да удавим проблемите си с прилично количество евтин алкохол. Минаваме портата и спираме, за да си повикаме такси. Усещам, че някой ме тупва по рамото и се обръщам, за да видя кой е извършителят. За мое удивление това е фигурата на една възрастна дама, навлечена с дрехи, брандирани с логото на Гьотеборг. Лицето ѝ е покрито с бръчки, а физиономията е типична за почитател, който не е виждал отбора му да играе добре от десетина години.

- "Здравейте, с какво мога да ви помогна?" - питам я с недоумение.

- "Името ми е Маргарета. Маргарета Линдгрен. Родена съм в град Гьотеборг, живея в Гьотеборг и ще умра в Гьотеборг! Обичам този отбор!"

- "Наистина ли? За мен е чест да се запозная с такава лоялна почитателка!" - подавам ръка на възрастната дама, но тя направо ме прегръща.

- "Г-н Вачев, следя този отбор откакто се помня. Съпругът ми почина преди осем години, синът ми и жена му се преместиха в Германия, само Гьотеборг ми остана. Искам да ви дам нещо!" - с тези думи тя вади една стара фланелка, по стила и символите се досещам, че е от 80-те. - "Това е първият екип на Гьотеборг, който притежавам. Тогава ходихме с мъжа ми на всеки мач - годината, в която спечелихме Купата на УЕФА! Във вас двамата видях същия този огън от онези години! Трябва отново да започнете да печелите, както го правехте в началото на сезона! Не съм виждала играчите да играят с такъв хъс от десет години!"

- "Г-жо Линдгрен, не мога да приема това..."

- "Моля ви, покажете го на отбора, припомнете им кои бяхме и кои можем да бъдем!" -

Маргарета набутва избледнялата дреха в ръцете ми, дава още една прегръдка на мен и после на Иван и ни оставя да чакаме таксито си. По пътя към бара и двамата сме смълчани. Жестът на най-възрастната фенка на отбора определено ни трогна. Най-после пристигаме в бар "Пула Мадре" и разбира се, първо оглеждаме всички маси за присъствието на наши играчи. Те добре знаят, че ако ги хванем да пият след тренировка, директно ще ги изгоним. За щастие не намираме никого, избираме си две места на бара и започваме дългата серия от шотове текила, дискусии за тактики и селекция. Нощта ще е дълга!

Два часа по-късно и след няколко дузини шотове от текила се намираме в състоянието, което мога да определя само като "мозъчна дистопия". Около нас се е образувал значителен периметър от празни места, защото всеки, който дръзне да ни заговори, бива облян от водопад от брътвежи и терзания. Започвам да усещам, че краката ми няма да успеят да ме държат още дълго, затова предлагам на колегата Иван да си ходим.

- "Ти тръгвай, аз ще остана още малко да си допия." - отвърща ми той, като жестикулира към бармана.

- "Добре, ще се видим утре... аз п-просто не мога да поема и... глътка повече..."

Насочвам се към вратата... усещам, че не вървя точно в права линия. Залитам на едната страна, после на другата. Опитвам се да си облека и самото, но изглежда, че размерите му са се променили. Десният ръкав си влиза нормално, но левият просто не пасва на ръката ми. Събличам го и пробвам наново и всичко това докато финтирам сервитьори и заобикалям маси. Изходът беше по-близо до бара когато влизахме!

Най-после съм на улицата и започвам да се оглеждам за таксита. Осъзнавам, че в последните десет минути съм се опитвал да облека самото си отвътре навън. Обръщам и пробвам отново - успех! Сега само да намеря такси! Улиците са доста пусти обаче. Вървя още десетина минути, но така и не мога да намеря превоз. Започвам да тичам из празните алеи на Гьотеборг, което разбира се е лоша идея, когато си препълнен с текила до клепачите. Спъвам се в бордюра и се плюосвам право по лице. Събуждам се след неопределен период от време с адски болки. Не съм сигурен, че мога да стана на крака. Опитвам се да си помогна с ръце, но нямам сили да се изправа и отново се строполявам на земята.

- "Какъв е този мениджър, който не може да държи на пиене?" - чувам непознат глас, чийто източник не мога да идентифицирам в тъмното.

- "Кой каза това? Помогнете ми да стана, моля!"

Малко по малко пред мен започва да се материализира силует, носещ дълъг шлифер. В ръката си той държи наполовина изпушена цигара, а от един от джобовете се подава шише с коняк. Очите ми фокусират по-добре и успявам да позная лицето му... това е Ернст Хапел.

Легендарният австрийски мениджър. Силуетът му е обграден от бледо синкаво сияние. Г-н Хапел игнорира молбата ми и започва да говори със сериозен тон:

- "Слушай внимателно, защото нямам много време. За да възродиш пресата, трябва напълно да се отдадеш на принципите ѝ. Първият от които е - БЕЗ СТРАХ. Ернст Хапел никога не прави нещата половинчато. Или скачаш с двата крака в неznайната бездна или не скачаш въобще. Второ: доверете се на играчите си. Предай им принципите си, но не контролирай живота им. Те не са кукли на конци, а индивидуалности със собствена воля и идеи. Довери се на футболистите си, за да ти се доверят и те. И трето: ден без футбол е пропилян ден."

Не съм наясно какво се случва. Протягам ръка към австриеца, но той започва бавно да се изпарява... като мъгла в ранното утро. Чувам глас, който идва от обратната посока:

- "Добре ли си?! Какво правиш на земята?"

Този път ми е ясно, че това е гласът на Иван. Дочувам приближаващите му стъпки, но нищо не казвам. Колегата ми помага да се изправа и ме набутва в някакво такси. По пътя до къщата не обелвам и дума. Цялото ми съзнание е потънало в мисли за случилото се.

Отварям очи и започвам да сканирам обстановката около себе си. С облекчение установявам, че съм в леглото си. На отсрещното легло колегата е задрямал дълбоко. Поглеждам към часовника си - 5:43 сутринта. Изведнъж започват да ми се явяват откъси от спомени от снощи. Бар... текила... още текила... още повече текила... празни улици... Ернст Хапел... таксите... Ернст Хапел??? Започва да ми се избистря картинката. Снощи самият г-н Хапел се появи, за да ми даде съвет. Започвам да водя вътрешен дебат за вероятността призракът на човек, мъртъв от тридесет години, да се материализира, за да раздава футболни съвети. Може би просто съмнителната мексиканска текила е отклонила тази част от мозъка ми, която се опитва подсъзнателно да решава проблемите ми под формата на видения?! Така или иначе бързо грабвам лист и химикал и си записвам думите на австриеца, докато не са се изпарили от крехката ми памет.

Взимам си бърз душ и решавам да отида пеша до тренировъчната база. Когато играчите пристигат и тренировката най-после започва, им казвам следното:

- "Добре момчета.. помислих върху подхода ни и бих искал да въведа малко промени. Вярвам, че може да печелите футболни мачове, просто трябва да отключим възможностите ви! От сега нататък ви позволявам да дадете воля на инстинктите си - ако искате да пробвате рисков дрибъл или пас - действайте! Ако искате да играете по-смело - действайте! Имате пълно право да изразите своята индивидуалност, стига да тя да е подчинена на колектива. Днес ще упражним този нов подход и в допълнение към това искам да ви обещаая, че след всеки един мач ще получавате по един допълнителен почивен ден, стига да ми обещаете, че ще тичате повече от съперника! А за всяка една победа, лично ще ви водя в най-добрата пицария в Гьотеборг! Съгласни ли сте?"

Следва мощен рев от играчите и с приповдигнато настроение те започват тренировката си. Няколко дни по-късно пристигаме на "Гамла Улеви", за да се изправим срещу следващия съперник - Оребро. Играчите изглеждат по-уверени. За да завърша трансформацията на отбора им показвам екипа, който ми подари г-жа Линдгрен и предавам посланието на футболистите си. Никой повече не казва нищо и всички заедно излизат на терена.

Още във втората минута центриране от Соломонсон намира Гиби в малкото наказателно. Ударът му с глава спира от външната страна на мрежата! Разочарован съм, но огненото начало ми дава надежда. В този мач насърчих именно бековете да се впускат напред, защото забелязах, че наистина ни липсва ширина, а атаки само през центъра често са спирани от отбори, които знаят как да наситят тази зона от терена. Ако ще се опитваме да играем с преста на Хапел, ще играем до край! В нападение схемата ни изглежда така: 2-1-7. Това може да изглежда ултра-офанзивно, но истината, че наличието на толкова много играчи в половината на съперника значи, че когато изгубим топката, няколко веднага се хвърлят като бесни кучета в опит да си я върнат, което предизвиква паника у противника. Ударът на Гиби не е последен за полувремето и следват още редица опасности, които обаче не успяваме да превърнем в гол. Започва да ми става нервно, но играчите ми изглеждат по-отпуснати и по-целеустремени. На път за съблекалнята Иван Русев ме поглежда сякаш иска да каже "Сигурен ли си, че ще се получат нещата?".

- "Ще вкараме! Гарантирам го!" - самоуверено му заявявам.

Играта се подновява и не минава много време, за да се окаже прав. Омарсон поема топката точно на дъгата на наказателното поле на Оребро и с изящен удар в долния ляв ъгъл на вратаря открива резултата. Скачам от седалката си и бурно аплодирам футболистите. Усещам, че нещо в тях се е променило!

Въпреки, че мачът завърши при резултат 1:0, можеше да спечелим с пет или шест гола

преднина. Положенията са редяха едно след друго пред вратата на гостите и само слабият завършек на нападателите ни предотврати истинско унижение. Това ще е нещо, което ще трябва да адресирам на тренировките през тази седмица.

Резултатът от цялата ни работа най-после е виден в следващите няколко кръга. Гостуването на Остерсунд е спечелено с 5:2. Абсолютно всичко, което опитахме, ни се получи. Вкарахме с гол от далечен удар на Сакор, от центриране от пряк свободен удар, от игра, от дузпа! Гьотеборг мина през опонента си като вихрушка! Не мога да съм по-горд след такова представяне. След тези две победи и чифта равенства преди тях, нещата не изглеждат толкова страшни. До лятната пауза в шведската лига остават само още два мача - позакъсалият Норкьопинг, чийто състав е изпълнен с добре платени футболисти и шампионите от Малмьо. Срещу първите, по препоръка на Русев, излизаме със схема "Полу-гърнокоп". Маневрата е сравнително успешна, защото в крайна сметка завършваме с цели 11 удара повече от съперника. За нещастие на нападателите ни, резултатът е 0:0, но поне не изгубихме от един от големите фаворитите в лигата и вече гледаме напред към близката среща с шампионите!

Срещу Малмьо решавам да се върна към "Гьотепресата". Смятам, че отборът им, в цялата си арогантност, няма да очаква да ги атакуваме в тяхната половина. Навярно мислят, че ще седим в защита и ще се надяваме да измъкнем равенство! Надменни глупаци!

Още в петнадесетата минута повеждаме в резултата от дузпа - Албек е точен. Малмьо изглеждат слисани, а нашите момчета, надушили кръв, започват да играят още по-свирепо. В една от следващите атаки Гиби намира Омарсон с добро извеждане и шведът не пропуска да опъне мрежата на Далин! През втората част отново Омарсон бележи след дълго подаване от Гиби! Двубоят приключва при резултат 3:0, което значи, че ще летуваме на трето място! Какъв обрат на събитията! Пускам футболистите в добре заслужен десет дневен отпуск, а аз и Русев се захващаме с втората част от нашия грандиозен план - да задминем отборите на върха в класирането!

Резултати от първи полусезон:

Гьотеборг - Оргрите 2:0 (Купа)

Гьотеборг - Ландскрона 3:0 (Купа)

Гьотеборг - Хамарби - 3:1 (Купа)

Гьотеборг - Малмьо 2:3 (Купа)

Гьотеборг - Калмар 5:1 (Първенство)

Гьотеборг - Елфсборг 1:1 (Първенство)

Гьотеборг - АИК 1:2 (Първенство)

Гьотеборг - Ескилстуна 1:0 (Първенство)

Гьотеборг - Хамарби 1:3 (Първенство)

Гьотеборг - Халмшад 1:1 (Първенство)

Гьотеборг - Йонкопингс 1:1 (Първенство)

Гьотеборг - Оребро 1:0 (Първенство)

Гьотеборг - Остерсундс 5:2 (Първенство)

Гьотеборг - Норкопинг 0:0 (Първенство)

Гьотеборг - Малмьо 3:0 (Първенство)

Лятната пауза в първенството на Швеция е едно от най-хубавите неща, които могат да ни се случат в момента. Вярно е, че отборът се радва на добра инерция и силен боен дух, но имаме редица проблеми, които трябва да разрешим и е приятно да не мислим за събитията на терена за няколко седмици. Що се отнася до мен, радвам се на малко повече свободно време, което решавам да запълня като чета и уча повече за живота и приключенията на някои от най-успешните мениджъри. Снощи захванах да чета биографията на Брайън Клъф. Книгата е изпълнена с неговото легендарно остроумие и брутална искреност. Думите, които най-силно се отпечатаха в съзнанието ми, са следните: "Може да назначиш колкото искаш членове на борда или изпълнителни директори или пък счетоводители и секретарки, но те са нищо, не са важни. Никога няма да си успешен, ако най-важната фигура в един футболен клуб не си върши работата правилно. Мениджърът начело на отбора е ключът към всичко." Започвам да разбирам колко прав е Клъф. Понякога имам чувството, че всичко се крепи на раменете на мениджъра. Играчи, треньори, трансфери, фенове, журналисти, критици, директори... Ако той обърка нещо, всички страдат. Футболист може да сбърка и да допусне гол, но ако наставникът му обърка нещата, сезонът ще рухне.

Именно за това съм двойно по-мотивиран да запуша пукнатините, които забелязах по време на първата част от сезона. Очевидно първата ни задача е най-после да намерим заместник на Мадс Албек. След няколко последни отчаяни опита да го задържим (в които му обещавахме всичко, което може да се сетите под слънцето ОСВЕН заплата, която иска. Ако имах сестра, бих му предложил и нея!).

Уви, Албек със сигурност напуска, а добрата новина за бюджета ни е, че се освобождават цели дванадесет хиляди евро на седмица за заплати. Още в първия ден от лятната почивка отивам в офиса на главния скаут на отбора Микаел Нилсон. Нилсон е на петдесет години. Бивш играч на отбора и дори има двадесет и две участия за шведския национален отбор. На лицето му лъсва широка усмивка и той ме посреща с думите:

- "Как си днес, тренер? Ще търсим ли заместник на Мадс?"

- "За това съм тук, Мик! Ще се справиш ли? Мадс е перфектният халф. Трябва ни друг такъв като него - да може да контролира играта, да може да подава точно, да е силен в отнемането на топката, да е лидер и много трудолюбив, за да се впише в пресата ни."

- "Хм..." - замисля се Нилсон - "Лука Модрич?"

- "Мик, не съм в настроение за шеги! Имаме по-малко от четиридесет дни, в които да извършим сделката, да интегрираме играча в отбора ни и да го научим на стратегията ни." Думите ми веднага променят физиономията на Нилсон, която леко ми напомня на тази на Юрген Клоп, ако трябва да съм честен. Микаел дори има подобен чифт очила. Чувствам се малко виновен за острите си думи, но тежестта на ситуацията го изисква.

- "Съжалявам, шефе. Още днес започвам да търся и до няколко дни ще докладвам."

- "Благодаря ти, Мик! Вярвам, че ще намериш нашия човек! Успех!"

Излизам от офиса на скаута и се запътвам към съблекалнята, където колегата ми Иван Русев вече е подготвил редица записи от мачове на отбора и съперниците ни. Футболистите ни ще отсъстват доста дни, което е идеален момент да преоценим състава, тактиките и подхода ни. Три дни по-късно получавам обаждане от Нилсон. Вдигам телефона и чувам ентусиазирания му глас:

- "Шефе, можете ли да дойдете в офиса ми, трябва да ви покажа нещо! Бързо!"

Когато пристигаме в помещението, не можем да не забележим царящия хаос. По земята и по стените са разхвърлени стотици снимки на футболисти. На всяка от тях има различни драсканици с маркер. Някои са белязани с огромен хикс, а други с въпросителна. Бюрото на Мик е затрупано с празни чаши по които личат засъхнали петна от кафе.

- "Мик, добре ли си?" - питам с притеснение в гласа си. Нилсон моментално сигнализира да погледнем монитора му. Там личат снимките на двама футболисти. Единият се казва Зе Марио, а другият Грегори Брайнбург. И двете имена не ми говорят абсолютно нищо.

- "Тренер! Открих нашите хора!"

Мик изглежда все едно е прекарал двадесет дни в отбраната на Иво Джима. Дрехите му са намачкани, очите му са подпухнали, косата му е в ужасно състояние, но въпреки всичко ентусиазмът му е неудържим. Оказва се, че и двамата футболисти са с изтичащи договори и ще можем да ги привлечем само след месец. Микаел ни пуска видео, за да видим на какво са способни. Брайнбург ни прави по-добро впечатление. Пасовете и визията му над играта са магически. Момчето не спира да тича и да се раздава на терена, а и е на перфектна футболна възраст - двадесет и седем години. Цялата си професионална кариера е прекарал в Холандия. Първо в Де Граафшап, а по настоящем се подвизава в НЕК. Мистерия е защо холандците не желаят да подновят договора му. Зе Марио е в сходна ситуация в своя отбор Интернационал Бразилия. Тъй като правилата на ФИФА го позволяват, още същия ден се свързваме с агентите на двамата играчи, за да видим дали ще са съгласни на преговори. Оказва се, че са съгласни и при това Брайнбург иска "крупните" хиляда и шестстотин евро на седмица, а бразилецът е съгласен да премине в Гьтоберг за още по-скромна сума. И двамата желаят едно - просто да играят редовно. Съобщавам им, че с напускането на Албек точно за това ги взимаме, но ще трябва да се борят един с друг за освободеното място зад двамата централни полузащитници. След още ден сделката е факт, а в края на месеца и двамата играчи официално ще се присъединят към отбора ни. В крайна сметка изгубихме един наистина добър играч, но го заменихме с цели двама и при това все още имаме около шест хиляди евро в бюджета - за черни дни! Добра работа, Мик!

За сега първото ни лято в Швеция върви гладко. Успяхме да привлечем двама нови футболисти на свободен трансфер, които ще се присъединят към Гьотеборг веднага щом договорите им изтекат, което ще стане само след няколко седмици. Успяхме да уредим и редица приятелски мачове със скромни отбори, които очаквам да разбием. Знам, че това е изкуствен начин да поддържам самочувствието на играчите си, но си мисля, че е по-добре да започнат с няколко гръмки победи, което ще ги постави в добро настроение за първия двубой от втората част на сезона срещу ФК Сириус. Още по-доволен съм и от факта, че ще играем в Европа! Е... почти... ще наближим бреговете на континента, и дори ще опитае да стъпим на плажовете! Оказва се, че благодарение на участие във финала за купата на Швеция при миналия мениджър, Гьотеборг получава право да играе в предварителните елиминации на турнира за Лига Европа. Първият ни съперник носи името ФК Линкс. Не сте го чували? Спокойно, и аз не бях! Явно не са постигнали много от основаването си досега, което е било през "далечната" 2007г. Още няколко мача, които да добавим към предсезонната подготовка. Не искам да звуча арогантно, но нямам намерение да хабя ресурси в Лига Европа - отборът ни просто не е готов за цикъл от мачове събота-сряда, а дори и да се доберем до групите на турнира, ще отпадне безславно и ще си объркаме концентрацията за лигата. Все пак неочаквано сме трети в класирането, само на точка от АИК и Хакен. Ще гоним добро представяне в Европа едва когато и ако покорим Швеция! Едно е сигурно - в добро настроение съм и не виждам какво би почернило топлото шведско лято.

Днес играчите се завръщат от почивка и подновяваме тренировките. Денят е приятен и разходката от спирката на трамвая до тренировъчната база е освежителна! С колегата Иван почти се придвижваме с танцова стъпка. Когато наближаваме съоръжението обаче, дочуваме крясъци. Забързваме походката, за да научим какво става. На входа на базата се натъкваме на следната картинка - един от фирмените мини-бусове на отбора се опитва да излезе на задна предавка, а нетърпелив господин в бял Сааб и сиво сако, чака за да влезе. Но вместо да направи това като нормален човек, той е свалил стъклото си и сипе хули по шофьора ни.

- "Идиот, побързай! Цял ден ли ще чакам, за да паркирам!"

Обидите му панират още повече другия водач. С Иван притичваме бързо към Сааба.

- "Господине, моля бъдете търпелив, след малко ще влезете!" - опитвам се да възстановя добрия тон.

- "Търпелив?! От пет минути чакам този ОЛИГОФРЕН!!!" - с тези думи той натиска клаксона на колата с всичка сила.

- "Я се успокой!" - колегата Иван, далеч по-директен, избутва ръката му от волана.

- "Не ме пипай! Знаеш ли кой съм аз?!"

- "Все ми е тая кой си! Това там е член на моя Гьотеборг и в този клуб се отнасяме с уважение към всички!"

Гордея се с думите на моя колега, а господинът измърморва нещо, пали двигателя на колата си и набързо се изнася. Отиваме при нашия човек в мини-буса - Виго. Местно момче, едва на двадесет и три години.

- "Виго, добре ли си?"

- "Да, шефе... ей сега ще изкарам буса."

- "Няма проблем! Бавно, но сигурно! Виго, знаеш ли кой беше този господин?"

- "Никаква представа, шефе. До сега не съм го виждал на тренировъчната база."

Останалата част от деня минава нормално - приветстваме играчите и цялата тренировка минава в шег и закачки. Всички се завръщат отпочинали и усмихнати. Не мога да искам повече от тях. На следващата сутрин ме събужда съобщение на телефона ми с линк към YouTube видео. Клипът е озаглавен "Матс Палмгрен е кретен" и показва събитията от паркинга

вчера, но от гледната точка на минувач. Видеоето вече е натрупало над 11 000 гледания и има около 930 харесвания. До обяд вече е споделено от повечето спортни сайтове в Швеция. Разбира се, обаждане от президента Франк не закъснява.

- "Момчета, какви сте ги надробили вчера? Скарали сте се с един от членовете на борда!"

- "Франк, той се държеше като разглезено дете. Тормозеше един от шофьорите ни! А и от кога членове на борда идват на тренировките ни? Тук сме почти половин година и никой от тях дори не е дошъл да се представи!"

- "Знам, знам.. но защо трябваше да е точно с Палмгрен? Той ме мрази! Прицелил се е в президентското ми място!"

- "Спокойно, докато побеждаваме сме недосегаеми!"

- "Да, но колко дълго може да побеждавате?"

С тези думи Франк затваря, а аз съобщавам на Иван за самоличността на нашия гост от вчера. В следващия момент телефонът ми отново звъни. На екрана е изписан непознат номер.

- "Да? С кого говоря?"

- "Имаш честта да говориш с господин Палмгрен. Член на борда на директорите на футболен клуб Гьотеборг! Бих искал да покана колегата ти - господин Иван Русев утре в офиса ми, за да ми обясни точно какви са задълженията му в този отбор! Скоро идват избори за президентското място и съм обещал на избирателите, че ще изчистя клуба от ненужните разходи! Хубав ден!"

Обръщам се към Иван:

- "Може и да сме прецакани..."

Поглеждам часовника си. Десет без десет. Чакам тук вече петдесет минути. Колегата ми е в офиса на онзи глупак Палмгрен, а аз съм принуден да стоя от другата страна на вратата. Не чувам да се повишава тон в офиса. Може би разговорът, който се води в офиса, се разрива добре? Изведнъж се отваря вратата и виждам Иван.

- "Хубав ден, г-н Русев! До нови срещи!" - чувам Палмгрен да заявява самодоволно. Колегата ми, видимо раздразнен, не отговаря, но силно тръшва вратата зад себе си.

- "Какво стана? Какво те пита?" - заливам го с въпроси.

- "Този е дипломиран кретен! Държа ме един час и ме кара да му изреждам какво точно правя на тренировки! Час по час... минахме през целия ми ден! И накрая намекна, че ако бъде избран за президент, щял да се погрижи за Гьотеборг и ненужното пилеене на пари за излишен персонал!"

- "Спокойно, спокойно.. до изборите нищо не може да направи! Франк Андерсон е на наша страна."

Горкият ми колега... подложен на такова унижение. Ако този Палмгрен не беше член на борда, така щях да го фрасна, че да се събуди точно на време, за да му заврем титлата на Швеция в лицето!

За щастие нямаме повече време да отделим на това нищожество, защото трябва да се фокусираме върху подготовката на отбора. Имаме организирани цели четири приятелски двубоя, за да може Гьотеборг да е напълно готов и във форма за подновяването на сезона.

-18-

Със задоволство искам да съобщя, че не загубихме нито веднъж в тези срещи и дори отбелязахме деветнадесет гола! Следващите мачове се явяват европейски дебют за мен и Иван като на наставници. Първо Линкс са размазани с общ резултат 12:1, а след това и поляците от Заглембие! В първенството побеждаваме Сириус с 4:0, Юргорден с 2:1 и Сундсвал с 3:1! Единственото ни черно петно и дори не бих го нарекъл такова (може би светло сиво петно?) - това е равенството с Хакен. Не успяваме да ги победим, но все пак сме втори и вече сме по петите на АИК. Прекият мач с тях е много скоро - само след две седмици, но преди това ще трябва да минем през мач с Калмар, които разпиляхме в началото на сезона и разбира се два мача с Партизан Белград - първият наистина силен съперник от Европа. Нямам търпение!

Някой чука на вратата на офиса ми и я отваря. Виждам, че това е нашият директор на футбола - Матс Грен.

- "Г-н Вачев, може ли за момент?"

- "Да, разбира се, Матс! Какво има?"

- "Знам, че вече направихме трансферите за това лято и че Зе Марио и Брайнбург се вписват страхотно в отбора, но днес пристигнаха още няколко факса от играчи, които си търсят отбор и помислих, че може да ви заинтригуват."

- "Благодаря ти, Матс, но не мисля, че имам интерес. Брайнбург замени Албек и така пасна в отбора, сякаш играе тук от 10 години. Трябва да е много специално име, за да помисля за трансфер..."

- "Нико Кранчар!"

- "Моля? Кой Кранчар? Този, който игра за Тотнъм? Хърватският национал? Нико Кранчар?"

- "Точно той! Във факса пише, че той в момента е без клуб и е свободен агент. Няма да има трансферна сума!"

- "Матс, моля те, веднага се свържи с агента му и започни преговори за привличането му!"

С тези думи отправям Матс и веднага се свързвам с Иван:

- "Къде си в момента?"

- "Въртя на колелото във фитнеса и гледам телевизия."

- "Бързо ела в офиса ми. Имам новини!"

След няколко минути колегата вече прекосява прага на вратата:

- "Какви новини? Какво е станало?" - пита ме, леко запъхтян.

- "Няма да повярваш кой играч си търси отбор!"

- "Кой?"

- "Нико Кранчар!"

- "Кранчар? На колко години е? Да не се е пропилил?"

- "Скоро прави тридесет и четири! Не знам дали се е пропилил - точно това искам да разбереш.

Отиди при скаутите ни и опитайте да разберете възможно най-бързо каква е ситуацията му!

Лични проблеми? Контузии? Матс Грен вече задвижва преговорите!"

- "Добре, действам!"

В този момент получавам обаждане по вътрешния телефон.

- "Говорих с агента му. НЕК вече са отправили оферта към Нико! Утре пътува за Холандия, за да преговарят! В момента е на почивка в Дубровник!"

- "Матс, моля те, убеди го да премисли добре избора си. Помоли го да хване самолета за Швеция още днес и ако не хареса офертата ни, лично ще го закарам до летището."

- "Ще опитам, но ме съмнява да можем да предложим повече пари от НЕК."

Приключваме разговора. В момента не мога да направя нищо друго освен да чакам. Минават цели тридесет минути преди да получа ново обаждане от Грен:

- "Добре! Нико е съгласен да дойде и да изслуша офертата ни! Довечера в 20:00 ще пратя някой да го вземе от летището!"

- "Благодаря ти, Грен! Невероятен си! Лично с Иван ще отидем да го вземем!"

В седем часа, вече пътуваме към летището. Иван е подготвил доклада си:

- "Не намерих нещо, което да ме притеснява. След Тотнъм е играл за Динамо Киев и Куинс Парк. Последно се е пробвал в щатите - в Космос."

- "Ню Йорк Космос - отборът на Пеле?"

- "Същите. Сега обаче се говори, че отново иска да се пробва в Европа и си търси стойностен отбор."

- "Кога за последно е печелил нещо?"
- "Купата на Ф.А. с Портсмут. През 2008г."
- "Без трофей от десет години, а?"
- "Така изглежда."

Пристигаме на летището точно когато Нико и агентът му излизат от вратите на Goteborg Landvetter (летище "Гьотеборг"). Стискаме си ръцете и приветстваме нашите гости. По пътя към "Гамла Улеви", където ще се проведат преговорите, коментираме как сме гледали Нико по телевизията и каква чест за нас е да се срещнем с него.

Най-после пристигаме на стадиона и развеждаме Кранчар и агента му из съоръжението. И двамата са изумени колко лъснато и поддържано е всичко.

- "Като каталог от ИКЕА" - отбелязва Кранчар с усмивка. Напомням му, че и теренът ни е най-хубавият в лигата. Най-после пристигаме в съблекалнята, където ще се проведат преговорите. Малка хитрина, която сме подготвили с колегата: аз заставам от едната страна на стаята, а Иван от другата. Нико и агента му са в средата.

- "Господа, както сами видяхте, това, което целим, е да върнем славата на стадион "Гамла Улеви." Имаме своите амбиции. Готови сме да предложим 600 евро на седмица на Нико и почти три хиляди евро при подписване на договора."

- "Абсурдно!" - отсича агентът - "НЕК предлагат 2000 евро на седмица!" Правя малка пауза и поглеждам към Нико. Опитвам се да прикова погледа му, но той гледа в пода. Поглеждам към Иван. Той кимва.

- "2000 на седмица, а? От НЕК Ниймген? НЕК, които в момента са в зоната за изпадане в Холандия? НЕК, които никога не са печелили голям трофей? Тези НЕК? Виж Нико... колко години ти остават като футболист? Една? Две? Кога за последно си печелил трофей? Колко шанса ще имаш още? Тук в Гьотеборг се опитваме да изградим нещо специално! Да върнем радостта на хората, когато идват на стадиона! Какво искаш да показваш на децата си след десет години - банкови извлечения или златни медали? Ще говоря с президента на клуба, но мисля, че ще можем да качим офертата на 1200 евро на седмица плюс бонуси, зависещи от представянето ти."

Кранчар най-после вдига поглед и среща очите ми. В този момент агентът се намесва:

- "И все пак е по-малко от офертата на НЕК! Не мислим..."

Кранчар го прекъсва:

- "Чакай..."

Двамата превключват на хърватски и започват да спорят помежду си. Не мога да преценя какво си казват. Това продължава няколко минути. Решавам да ги притисна малко. Протягам ръка с думите:

- "Нико, имаме ли сделка?"

Мълчание... Иван все така е блокирал другия изход на съблекалнята. Най-после Кранчар посяга и стисва ръката ми.

- "Добре дошъл в Гьотеборг!" - съобщавам с удовлетворение. Сделката е завършена.

На другия ден официално обявяваме новината пред медиите и дори собствените ни играчи не могат да повярват, като намират самия Нико Кранчар в съблекалнята ни. Та само преди няколко години той разкрасяваше терените на Висшата лига и вярвам, че може да помогне много на отбора ни. Вярно, че е далеч по-бавен, отколкото беше по телевизията, но в играта му все още се наблюдава блясък, докосванията му са изящни, а подаванията му - магични! Решавам да го сложа на пейката още срещу Партизан в предварителните сблъсъци за Лига Европа. Трябва да му демонстрирам, че му имам доверие, въпреки че знам, че физически не е готов за да играе в официален двубой. И разбира се, Нико се отплаща за това. Пускам го в

шестдесетата минута при резултат 2:2. И не след дълго самият той печели пряк свободен удар. Изпълнението му обърква сърбите, защото вместо да центрира топката, Кранчар пуска остро подаване по десния фланг, където Соломонсон я доставя в наказателното поле с едно докосване. Там Омарсон забива кълбото през ръцете на вратаря, за да донесе победата! Измъчен мач, но хубав триумф. В интерес на истината, както вече написах, нямаме голям интерес към Лига Европа, защото първенството ни е огромен приоритет. Само след десет дни имаме пряк двубой с АИК, като в момента разликата между тях и нас е едва една точка. Ако ги победим ще ги отместим от върха. Наясно съм, че вторият мач за Лига Европа, ще трябва да се играе с резервите. Все пак титулярите вече им дадоха малка, но жизненоважна преднина!

Когато изгубиш един мач го отписваш като “липса на късмет.” Когато изгубиш два поредни мача, започваш да се колебаеш в решенията си. Изгубиш ли три поредни двубоя, започваш да си мислиш, че никога повече няма да спечелиш.

Точно това ме притеснява в момента, след двете поредни поражения в рамките на една седмица. Първо загубихме нелепо от Калмар за първенството с 0:1, а след това резервите ни бяха сразени с 4:1 от Партизан Белград. Сега предстои тежък двубой с първенеца АИК и наистина се тревожа, че нова загуба ще е фатална за психологическото състояние на отбора и след това може да рухнем. За капак онзи хитрец Палмгрен започна да използва източниците си в пресата, за да критикува отбора и в частност наставниците заради последните две загуби. Очевидно се опитва да повлияе негативно на публичното мнение за нас, за да може да ни изгони с лекота, ако спечели изборите за президент, които са едва след тридесет и пет дни.

Все пак позитивното в цялата ситуация е, че в момента разликата между нас и АИК е едва една точка. Ако ги победим, ще ги изместим от върха. Очаквам жестоко сражение!

Най-после идва време за двубоя и атмосферата на “Гамла Улеви” е наелектризираща, а изпълнението на официалния химн на клуба “Snart skiner Poseidon” ме кара да настръхна!

Поглеждам към Иван, а той прошепва:

–“Дължим им победа!”

Кимам в съгласие.

В съблекалнята казвам на момчетата да дадат всичко от себе си и да не забравят, че умората е времена, но титлите са вечни! Отборът надава яростен крясък и излиза на терена за началото на срещата.

Смятам да микроменажирам тактическата постройка на отбора през всичките 90 минути, като сменям инструкциите според игровите ситуации и моментния ход на двубоя. Един от скаутите ми разкри, че АИК имат навика да бележат в първите 15 минути от мачовете си, за това започвам по-защитно и на играчите не им е разрешено да предприемат излишни рискове.

Тактиката се отплаща и успяваме да се доберем до 0:0 на почивката въпреки яростните атаки на стокохолмци. И ние съумяхме да отправим няколко опасни удара, но цялостно не бих казал, че сме близо до първи гол. На почивката започвам да мисля как да дойде желаното попадение. Пускам ветерана Хисен и насърчавам момчетата да играят малко по-атакуващо и по-свободно в първите 20 минути от втората част.

Отборът излиза нахъсан и готов да вземе своето от АИК. Опонентите ни не очакват това и успяваме да застрашим няколко пъти вратата им, преди да се усетят, че имаме нов атакуващ план. В 59-ата минута пускам и Омарсон, като се надявам неговата скорост да помогне още малко в предни позиции. Не му давам никакви тактически инструкции. Само го потупвам по рамото и му казвам:

–“Вярвам в теб!”

Омарсон изглежда окрилен от това простичко, но ясно послание. До толкова, че първото му докосване е голово! В разиграването, след като той е в игра, Тобиас Хисен го извежда със страхотен пас и младежът открива резултата за Гьотеборг! 1:0! Веднага прибирам отбора и го връщам към началните инструкции от първата част. Сега трябва да издържим само половин час! Половин час агония, за да се изкачим на върха!

Атаките на АИК стават все по-яростни. Съперниците ни са устремени да обърнат хода на двубоя. Следва удар след удар, но топката така и не влиза. Решавам да пусна опитния Крачар в игра, за да успокои темпото. Когато младите ни футболисти виждат Нико, сякаш изглеждат малко по-спокойни. Присъствието му им помага да се фокусират.

В последните пет минути от двубоя нападателите на АИК дори не успяват да уцелят вратата!

Реферът дава сигнал за край на двубоя и победата ни е факт! Най-после сме първи! Това е невероятно!

Според мен, една от пленителните черти на футбола е, че възходите и паденията идват почти мигновено. Ако не си добър, бързо ще те разкрият. Но ако имаш талант и хъс, може да преобърнеш живота си и за миг! Ето пример с нас - ние сме тук от по-малко от година, а само след седмица ще разберем дали приключението ни на шведска земя ще е грандиозен успех или ново разочарование. Казвам това, защото сме почти в края на сезона и имаме едно последно тежко препятствие - отборът на Малмьо. Истинският хегемон в Швеция. Те са оценени на стойност 70 000 000 евро, цели седем пъти повече от Гьотеборг. Бюджетът им за трансфери е огромен в сравнение със скромните 200 000 евро, с които започнахме в началото на сезона. Те са и настоящият шампион, като в последните пет години са печелили лигата цели четири пъти.

За това знам, че в момента класирането ги вбесява. Ние сме първи и водим с цели три точки няколко кръга преди края. Ако ги победим в предстоящия пряк двубой, дръпваме с шест пункта. След това дори само победа срещу един то слабаците ни гарантира шампионското звание.

От онази сладка победа над АИК тимът ни играе почти без грешка - осем изиграни мача, шест от които са победи. Защитата е допуснала едва два гола, а за нападението ни завижда всеки шведски клуб! Омарсон е гол майстор на отбора с 12 попадения, следван от Ангушев с 9. Тобиас Хисен и Гиби имат по 8. Дори халфовете ни бележат значително често, като Сакор е с цели 7, а колегата му Баат е с 4. Брайнбург е с гол и 2 асистенции на сметката си.

Все пак статутът ни в момента е на аутсайдери. След като направиха слаб старт, Малмьо също набраха сериозна инерция и от място в средата на класирането през лятото, сега ни дишат здраво във врата. Също са почти безгрешни и дори нямат допусната загуба през втората част на сезона. На кратко - следващите 90 минути ще решат дали грабваме титлата или не!

Тактическият план за двубоя е идентичен с този от двубоя с АИК. Започваме по-консервативно и ще пестим сили. Някъде в последните десет минути от първото полувреме ще се хвърлим в луда атака за да вкараме някой изненадващ гол, докато съперниците вече мислят за почивка.

Стартирам с ветерана Тобиас Хисен, който е врял и кипял и такива двубои не го плашат. Опитът му е безцен за нас. По крилата ще го подкрепят Гиби и Омарсон. Ангушев и Кранчар започват от пейката. Те ще са нашите тайни оръжия, но се надявам, че няма да ми се налага да ги ползвам. Трябва ни 1:0!

На пресконференцията преди срещата, треньорът на Малмьо Уве Рослер заявява, че би се радвал да ме унижи и с нетърпение чака битката на техни терен за да "ме сложи на мястото ми". Толкова за дипломация между двата лагера.

В съблекалнята преди мача напомням на играчите си за думите на колегата, като се надявам, че всяка атака към мен ще бъде приета и като атака по тях. Когато те излизат на терена се чуват аплодисменти от нашите фенове, но те веднага са удавени от бурни освирквания от привържениците на домакините. Капацитетът на стадион "Малмьо" е почти 22 000 души и едва 2000 от дошлите тази вечер носят цветовете на Гьотеборг.

Преди и аз да изляза и да заема мястото си в техническата зона, отредена на наставниците, спирам за да помисля, за да абсорбирам всичко, което доведе до тук през последните десет месеца. За момент съзнанието ми заглушава виковете и песните и целия шум, който придружава едно такова дерби.

"Светлината в края на тунела... време да разберем какво има от другата страна!"

Запътвам се към изхода и най-после излизам на терена. Посягам да стисна ръката на Уве, но той се прави, че не ме вижда. Така или иначе формалностите са последното нещо, което ме засяга в момента. След няколко минути реферът дава начало на срещата!

Забелязвам, че Маркус Розенберг е на терена. Той бе футболистът, който ни вкара победното попадение в мача за купата. В новините се съобщаваше, че той лекува травма от предния кръг. Рослер е отчаян и иска да използва всяко свое оръжие, за да ни приземи на всяка цена!

За жалост нашият състав дава първа жертва. И то още в самото начало. Какъв късмет само! Гиби е изнесен на носилка, а аз трябва да реша кой искам да го замести.

- "Дай шанс на Лагемир." - съветва ме Иван.

- "Сигурени ли си, ами Ангушев?"

- "Нека не играем козове си още в началото! Пускаме Лагамир."

Има право - сигнализирам на Патрик да влезе в игра на мястото на контузилия се другар.

Патрик е едва на 21 г., но притежава здрава психика и няма да се скрие в такъв тип двубой.

Срещата е подновена и най-послед двата отбора започват да се опитват да играят читав футбол.

Не искам да звуча пристрастно, но според мен на Малмьо не им се получава. Опитите им да контузят още от играчите им са явни. За следващите петнадесет минути те получават два жълти картона. А трябваше да получат и повече!

Наближава краят на полувремето, което значи, че е време да опитаме да вкараме решаващия си гол. Нарещам на играчите да вдигнат темпото и крилата да опитат да нахлуват повече в наказателното поле. В 40-ата минута най-послед сме близо до нещо интересно. След едно разбъркване в наказателното на Малмьо, топката е изчистена нескопосано и попада в краката на Андерс Баат. Халфът мигновено пуска страхотен пас, който разсича защита и намира Лагемир в наказателното поле. Патрик дори не поглежда към вратата - веднага щом топката попада в краката му, той дърпа спусъка! Не успявам да се сдържа и скачам от мястото си. Ръцете ми са вдигнати победоносно... тълпата се смълчава... ударът му е насочен във вратата... но вратарят на съперниците ни я закова в дланите си!

- "По дяволите! Как пропусна това?!" - започвам да се питам. - "Гиби щеше да вкара от там!"

До края на полувремето нищо значимо не се случва и доволно се прибираме в съблекалнята. Веднага ми изникват паралели за мача с АИК. До тук планът ни почти работи, трябва ни само един бърз гол в първите петнадесет минути и всичко ще приключи. На полувремето почти не казвам нищо на играчите. Всеки един от тях изглежда пределно мотивиран за да изпълни мисията пред себе си. Правя една малка тактическа смяна - разменям местата на Омарсон и Лагемир. Ако отново успеем да се доберем до положение от лявата страна на терена, бих искал Омарсон да е този, който ще има възможност да завърши.

Още с първата ни атака отново застрашаваме вратата на домакините. Хисен е изведен дълбоко в наказателното поле на Малмьо и от малък ъгъл някак успява да изпрати топката точно в горния десен ъгъл вратаря. Йохан Далин обаче прави едно от най-невероятните изваждания с една ръка и някак отбива кълбото извън вратата си.

- "Ще е вихрено второ полувреме! Сега вече играем истински футбол!" - съобщавам на висок глас на тези около мен. От последвалия корнер отново пропускаме - този път удар на Сакор минава над вратата на съперника.

Усещам, че първият гол в двубоя ще падне много скоро и интуицията ми не ме подвежда. За жалост, той не идва в правилната врата. В 50-ата минута един от халфовете ни губи концентрация и подарява топката на играч на Малмьо. Той веднага изпраща кълбото на Самуел, който е оставен без надзор от десния ни бек. Крилото нахлува на скорост в нашето наказателно и центрира топката към далечната греда. Там Калисир някак успява да я избие от крака на Антонсон и съперниците ни печелят корнер. Отдъхвам си. Оцеляхме... но само за двадесет секунди. Индио центрира към Самуел, който намира топката с глава и разстрелва вратаря ни! 1:0 за Малмьо! Противно на всяка логика... противно на хода на събитията.

Понякога наистина мразя тази игра!

Веднага реагирам. Пускаме Нико Кранчар на мястото на Лагемир. Знам, че е неприятно да те

извадят, като си се появил като резерва, но ни трябва опита на Нико. Надявам се, че Патрик ще намери сили да ми прости. Сменям и тактиката - в следващите минути ще се опитаме да играем повече по-крилата и по-малко през центъра. Не ми се иска да допуснем нова грешка в средата.

Именно Омарсон нахлува по лявото крило и центрира на далечната гредка. Там Кранчар се засилва да изравни, но Сафари някак си я избива от главата на хърватина! При ъгловия удар топката е изчистена и намира Сакор извън наказателното поле. Просто знам, че от там той ще стреля. Искam да стреля! Надявам се да стреля! Халфът не изневярата на себе си и отправя снаряд, чиято съдба е да попадне точно в горния десен ъгъл на врата. Отново Далин се намесва и отново спасява отбора си!

Започвам да се отчайвам. Нареждам на отбора да опита ниски центрирания по земя. До сега нямаме успех с високи топки. Надявам се, че все някой ще засече остър пас успореден на голлинията.

Правим няколко подобни атаки и отново нищо! Защитата на Малмьо е решила, че днес няма да допусне гол.

До края на двубоя остават само 10 минути и започвам наистина да се изчерпвам откъм идеи. Тройката халфове на Малмьо е повече от подготвена да се справи с нашите трима полузащитници. Факт, който асистентът също отбелязва.

- "Тогава да претоварим центъра?" - заявявам на Иван.

- "Да го претоварим. Но как?"

- "Имам идея. Малмьо очевидно са се подготвили за всичките ни тактически построики. Да им дадем нещо за което няма как да са готови!"

Иван ми подава таблото с тактиките и започвам да чертая.

- "Да вземем Кранчар и да го сложим в центъра - така ще имаме четири халфа срещу техните три!"

- "А дясното крило?"

- "Ще нападаме само през лявото! Ще забраним на десния бек Саломонсон да се включва напред, за да не ни хванат неподготвени. Няма да имат време да разберат какво се е случило!"

- "4-1-3-1-1? Това ли предлагаш? Асиметрична схема? Без дясно крило?" - за последен път ме пита колегата.

- "Нямам по-добри идеи... правим го! Да пуснем и Ангушев?"

- "Дадено."

Иван става и отива до тъчлинията където предава инструкциите ни на Кранчар, който до сега винаги е играл на десния фланг за отбора. Хърватинът го поглежда учудено и го моли да повтори. Колегата настоява, че това искаме. Кранчар вдига рамене и се премества центъра. Иван Ангушев влиза на мястото на Хисен и застава в центъра на атаката.

Минават няколко минути, в които топката почти изцяло е във владение на Малмьо. Играчите ни сякаш все още се нагласят към странната схема. Поглеждам часовника си – три минути до края на редовното време. В този момент чувам мощен крясък от тълпата. Вдигам поглед и виждам как домакините са поели нова атака към вратата ни. Андерс Баат обаче се намесва с желязно спокойствие и отнема топката. Следва дълъг зрелищен пас по въздух, който прехвърля цялата защита на Малмьо и някак се тупва точно пред Ангушев, който е останал единствен на върха на атаката. Баат подава така, все едно цял живот е взимал частни уроци от Андреа Пирло. Ангушев настига кълбото и се втурва към вратата като зажаднял хищник към ранена плячка. Защитниците правят всичко възможно за да го настигнат, но свежестта му е видна. Флагът за засада сочи надолу!

Изведнъж сякаш времето спира. Звукът от тълпата заглъхва. Всяка крачка на нападателя към вратата сякаш трае цяла вечност. Галактики се раждат и умират между стъпките му. Осъзнавам,

че това е моментът на живот и смърт! Съзнанието ми прави хиляди калкулации за всички възможни изходни варианти, които могат да се разиграят в следващите три секунди. Ами ако не уцели вратата? Ами ако се спъне в топката? Ами ако вратарят спаси? Ами ако се подхлъзне? Ами ако удари гредата?

Има една хипотеза сред някои физици, че Вселената във всеки един момент се разклонява в множество паралелни Вселени, като всяка е отражение на всеки един възможен вариант от дадена ситуация. Не знам дали вярвам в тази радикална хипотеза, но се моля това да е правилната Вселена.

Най-после Ангушев достига малкото наказателно и сякаш някой натиска "PLAY" и времето отново се връща към нормалното си течение. Футболистът пуска топката ниско по земя в далечния ъгъл на вратаря Далин, който посяга с крак но реакцията му е твърде бавна. Топката намира долния ляв крайчец на вратата му и феновете на Гьотеборг изригват от радост! И ние на пейката сме в екстаз! Успяхме! Пречупехме ги! 1:1!

Това обаче не е всичко! В 91-ата минута отборът ни печели нов ъглов удар. Грегори Брайнбург центрира и изпраща топката право в наказателното поле, където Калисир се опитва да я достигне с глава. За жалост не успява, но стадионът е смълчан от сигнала на главния рефер. Поглеждам към него и не вярвам на очите си! Той сочи към бялата точка! Нападателят на Малмьо Самуел е избутал Калисир с ръце. Футболистите на съперника ни обграждат главния съдия като глутница бесни хрътки, но той е непреклонен!

След като страстите се успокояват най-после, Нико Кранчар се заема с тежката задача. Той ще реши двубоя от бялата точка!

И го прави! По майсторски начин хърватинът изпраща топката ниско и в дясно! Тя минава под плонжа на Далин и спира в мрежата му! Едва мога да повярвам какво се случва! Всички на стадиона, които носят цветовете на Гьотеборг, обезумяват от радост! Това ли е моментът? Свърши ли всичко? Малмьо изпълнят удар от центъра, но след по-малко от минута всичко приключва! Главният рефер издава един от най-сладките звуци, които съм чувал в живота си – сигнал за край на мача!

Целият отбор се хвърля върху Кранчар! А на пейката всички се прегръщаме и се здрависваме! Феновете са неудържими и не спират да скандират в продължение на двадесет минути! В края на двубоя дори самия Уве Рослер идва при нас и здрависва ръката на всички от щаба ни. Дори и моята.

След като всички празненства с феновете и играчите са приключили, най-после се запътвам към тунела. Дочувам обаче, че някой ме вика от най-близката трибуна.

- "Г-н Вачев! Г-н Вачев!"

Вдигам поглед и виждам познато лице.

- "Г-н Вачев! Помните ли ме?"

Лицето ми е познато, но името на човечеца все още бяга от съзнанието ми. Приближавам се.

- "Г-н Вачев! Аз съм Тобиас! От летището! Помните ли ме?"

Най-после се сетих... това е онзи Тобиас, с който се срещнахме когато пристигнахме в Швеция и който ни показва местните заведения. До колкото помня, тогава дори не знаеше, че Гьотеборг има футболен клуб.

- "Как си Тобиас?" - питам с усмивка.

В този момент той се обръща и ми посочва името изписано на гърба си - "Хисен" и номер седем.

- "Вижте, вижте! И аз се казвам Тобиас, като моя герой! Обичам този клуб!"

- "Радвам се да чуя това. Намери ни като отпътуваме след всичко това, ще помоля Хисен да ти я разпише! Благодаря за подкрепата, Тобиас!"

Здрависвам ръката му и се прибирам при отбора в съблекалнята, а там празненствата вървят с

пълна сила. Преди да се присъединя заставам безмълвно на вратата и се опитвам просто да приема момента. Да осъзная колко много се гордея с всеки от тази група играчи и колко много се възхищавам на несломимия дух, който притежават. Сега вече знам, че те могат да постигнат всичко и да се преборят със всеки.

Разбира се, печелим и следващите двубои в първенството и най-после връщаме титлата в град Гьотеборг. Матс Палмгрен губи изборите за президент и Франк запазва поста си, а това, което се случи в този скромнен шведски град, завинаги ще остане в съзнанието ни. За един хубав, сладък и магически момент всичко е наред в света. Поне до следващия сезон!

Резултати от втори полусезон:

Гьотеборг - Линкс 11:0 (ЛЕ)

Гьотеборг - Сирус 4:0 (Първенство)

Гьотеборг - Линкс 1:1 (ЛЕ)

Гьотеборг - Юргарденс 2:1

Гьотеборг - Заглембие 2:0 (ЛЕ)

Гьотеборг - Хакен 0:0 (Първенство)

Гьотеборг - Заглембие 4:3 (ЛЕ)

Гьотеборг - Сундсвал 3:1 (Първенство)

Гьотеборг - Партизан 3:2 (ЛЕ)

Гьотеборг - Калмар 0:1 (Първенство)

Гьотеборг - Партизан 1:4 (ЛЕ)

Гьотеборг - АИК 1:0 (Първенство)

Гьотеборг - Елфсборг 2:1 (Първенство)

Гьотеборг - Ескилстуна 2:0 (Първенство)

Гьотеборг - Хамарби 3:0 (Първенство)

Гьотеборг - Йонкопингс 3:0 (Първенство)

Гьотеборг - Халмшадс 3:0 (Първенство)

Гьотеборг - Остерсундс 0:0 (Първенство)

Гьотеборг - Оребро 1:1 (Първенство)

Гьотеборг - Норкопинг 1:0 (Първенство)

Гьотеборг - Малмьо 2:1 (Първенство)

Гьотеборг - Сириус 3:2 (Първенство)

Гьотеборг - Хакен 3:0 (Първенство)

Гьотеборг - Юргарденс 1:1 (Първенство)

Гьотеборг - Сундсвал 3:2 (Първенство)

**Скъпи читателю,
благодаря ти за доверието и отделеното време!**

Още книги от същия автор:

5000 към 1: Как Лестър Сити превзе лигата (Ивайло Вачев, Иван Александров, Калоян Ангелев)

Аутсайдери: Част 1 (Ивайло Вачев, Иван Александров, Калоян Ангелев)

Свали от тук: <https://otzasada.com/page/knigi>

www.otzasada.com

© Ивайло Вачев [2019] Всички права запазени.